

martie 2013

Curierul Adventist

*Iertați-vă
unii pe alții!*

Conflictele interpersonale și tratarea lor

3 Editorial Virgiliu Peicu

Stă scris

4 Info Curier

- Biserica din România
- Biserica mondială
- Calendarul evenimentelor din luna aprilie
- La odihnă

8 Principal Bogdan Platon

Conflictele interpersonale și tratarea lor

11 Să ne cunoaștem familia adventistă

- Comunitatea Drobeta-Turnu Severin
- Insulele Virgine

12 Crediința practică Dragoș Brașoveanu

Format pentru familia lui Dumnezeu

14 Crediința practică Felix Jercău

„Sunt eu păzitorul fratelui meu?”

16 Crediința practică Teofil Petre

Rolul pastorului în rezolvarea tensiunilor din comunitate

18 Istorie biblică Traian Aldea

Drumul Ierusalimului

20 Dosar biblic Florin Lăiu

Sabatul lunatic

23 Poezia speranței Ion Buciuman

Daniel Chirileanu

24 Istorie contemporană Gheorghe Modoran

Desființarea grupelor Școlii de Sabat în perioada comunistă

26 Jurnal de misiune Avram Ardelean

Jurnal de colportaj

28 Profeție biblică Laurențiu Moț

În sala tronului de sus

30 Pagina copiilor Alina Chirileanu

Roadele Duhului

31 De la inimă la inimă Teodor Huțanu

Al vostru, în fericita noastră nădejde!

Anul XC, martie 2013. Publicația oficială a Bisericii Adventiste de Ziua a Șaptea din România.

Apare lunar, sub coordonarea Comitetului Uniunii.

Director Iacob Pop; Redactor-șef Virgiliu Peicu; Redactor Iosif Diaconu; Consultanți: Teodor Huțanu, Ioan Câmpian-Tătar, Eduard Călugăru, Georgel Pirlitu, Paul Pauliuc, Lucian Cristescu, Mihai Maur, Romeo Asanache, Daniel Delcea; Colaboratori speciali: Romică Sirbu, Nelu Burcea, Ciprian Iorgulescu, Daniel Chirileanu, Marius Munteanu, Constantin Dinu; Redactor-corector Livia Ciobanu-Mihai; Corector Elena Buciuman; Tehnoredactor Irina Toncu; Adresa de corespondență Curierul Adventist, str. Erou Iancu Nicolae, nr. 38-38A, Voluntari, jud. Ilfov, cod 077190; E-mail curierul@adventist.ro; Website www.curieruladventist.ro; Imprimare Tipografia Fast Print, Șos. Cernica, nr. 101, Pantelimon, jud. Ilfov, Tel. 021/323 00 20; Fax 021/323 00 40

ISSN 1220-6725

Stă scris

Isus i-a zis: „Este scris: «Omul nu trăiește numai cu pâine, ci cu orice cuvânt care iese din gura lui Dumnezeu.»” (Matei 4:4)

Cu ceva timp în urmă, în cadrul emisiunii „Lecția de viață” a postului de radio Vocea Speranței, un grup de studenți au cerut invitatului emisiunii să le recomande un tip de atitudine înțeleaptă atunci când sunt în fața unei dileme create de nepotrivirea dintre ce îi învață școala și ce îi învață biserica. Pe de o parte, ei doreau să fie credincioși culturii lor religioase, iar pe de altă parte, nu puteau face abstracție de mentalitatea generației lor, a lumii în care trăiesc, neputând refuza în totalitate afirmațiile științifice și filosofice care guvernează lumea. Ce atitudine să iei în fața unor întrebări fundamentale de viață cum ar fi cele legate de problema existenței, a vieții, a creației, a morții, a viitorului și chiar cele legate de morală? De o parte, sunt zicerile științei și ale filosofilor moderni, iar de cealaltă parte, înțelegerile bisericii. Ce drum să apucăm în fața unei astfel de dileme? Care este călăuză noastră cea mai bună în astfel de confruntări? Biserica, știința sau experiența noastră religioasă? Și, conform principiului că nu trebuie să terminăm o cercetare de genul acesta până nu Îl întrebăm și pe Creator, am urmărit răspunsul la problema ridicată în mesajul practic al vieții lui Isus.

De curând, un pastor a fost întrebat: „Credeți în profeția mayașă?” „Nu”, a răspuns el. „De ce?” a continuat celălalt. „Pentru că nu are «Scriptură» în ea.” Mi-a plăcut răspunsul, de aceea am ales ca, în concluzia la care vom ajunge în cercetarea noastră, să se găsească „Scriptură”. De ce? Pentru că ea este „arbitrul” nostru în materie de conștiință și etică. Isus nu S-a folosit de niciun alt fel de argument, nici chiar de cele ale experienței Sale religioase, ca să dea răspunsuri la problemele vitale. În Luca 24:25-27, Îl descoperim pe Isus mergând alături de cei doi ucenici dezamăgiți spre Emaus. Când a venit momentul să le demonstreze învierea Sa, El nu Și-a prezentat trupul îmbrăcat în nemurire ca dovadă a învierii Sale, ci „a început de la Moise și de la proroci să le tâlcuiască Scripturile”.

Mai târziu, Isus i-a arătat lui Toma palmele Sale străpunse, dar a menționat clar că mai fericite este de cei ce cred cuvântul scris, fără alte evidențe. Isus știa că vor veni mulți în Numele Lui și vor arăta felurite semne și dovezi, prezentând tot felul de experiențe personale și îi vor înșela pe ascultătorii lor. El i-a îndrumat pe oameni să rămână la „ce stă scris”. El a pus lumina Scripturii deasupra percepției instinctuale, deoarece simțurile ne pot înșela sau ne pot sugera concluzii greșite. Isus spunea despre ei că au ochi, dar nu văd ce trebuie să vadă, au urechi, dar nu aud ce trebuie să audă.

Doctrinile, experiențele, descoperirile sau minunile trebuie întărite sau testate cu „stă scris”. Dacă ieșim din golful liniștit al Scripturii și al Legii lui Dumnezeu este ca și cum am ieși în largul oceanului cu o barcă fără cârmă și fără cârmaci, supusă haosului valurilor. În pustia ispitirii, Domnul Isus a rămas drept și nevinovat în confruntarea cu Diavolul, nu bazându-Se pe originea Sa divină, pe nașterea Sa miraculoasă sau pe puterea Sa de a face minuni, ci pe temelia Scripturii în care „stă scris”. La fiecare ispită, a răspuns cu „este scris”. Chiar atunci când Satana s-a folosit de înscrisul biblic, Isus a corectat interpretarea greșită a textului sacru cu „stă scris”. Soluția pentru orice dilemă cu care ne confruntăm și din care ieșim victorioși o descoperim în „stă scris”. Scriptura trebuie să stea deasupra oricărei revelații de pe pământ și din cer, deasupra oricărei științe, a oricărei experiențe religioase sau filosofice.

Să ne dezvoltăm obiceiul de a rămâne singuri în fața luminii Cărții și de a căuta acolo răspunsuri la marile noastre dileme. Să nu așezăm între noi și Scriptură știința, experiența personală sau chiar biserica! Toate acestea sunt binecuvântări care își au locul lor. Dar nimeni nu trebuie să ne vorbească în locul Cărții. Nimic în locul lui „stă scris”! ■

Virgiliu Peicu este redactor-șef la Curierul Adventist

■ BISERICA DIN ROMÂNIA

Primul botez oficiat într-un penitenciar din Moldova

Joi, 30 ianuarie 2013, Penitenciarul Galați a fost gazda unui botez, eveniment unic pentru cei patru candidați, pentru participanții din rândul persoanelor private de libertate, dar și pentru cadrele penitenciarului.

În Moldova au mai fost botezați deținuți, dar evenimentele au avut loc în biserici locale. De data aceasta, a fost altceva. Încă de la intrarea pe poarta penitenciarului, bazinul de botez, celelalte materiale auxiliare, hainele albe în care au fost îmbrăcați Ștefan, Dinu, Claudiu și Irinel, vârsta candidaților au stârnit o serie de întrebări și a fost o provocare pentru cei care au asistat – de aproape sau din umbră – la eveniment.

Deși serviciul divin s-a desfășurat în penitenciar, solemnitatea a fost simțită de toți prin muzică, rugăciune, dar mai ales prin cuvânt. Discuțiile purtate cu cadrele prezente la eveniment și cu persoanele private de libertate pe secția de maximă siguranță au îmbogățit și înfrumusețat această zi specială. Cuvântul Domnului a fost rostit de pastorul Ciprian Iorgulescu, examinarea a fost făcută de Adalbert Ghejan, iar botezul a fost oficiat de pastorul local, Eugen Chirileanu.

La sfârșit, cei implicați au mulțumit conducerii Penitenciarului Galați pentru deschiderea și înțelegerea manifestate, pentru ajutorul acordat și, nu în

ultimul rând, lui Dumnezeu pentru intervenția Lui în viața acestor oameni și pentru susținerea primită din partea celor ce lucrează cu ei.

Preluare din Info Adventist nr. 617, din 1 februarie 2013

Aniversare: Intercer a împlinit 15 ani de activitate

După 15 ani de activitate, Intercer continuă să fie și astăzi cel mai popular website adventist românesc, cu o medie lunară de 60 000 de vizitatori unici.

Ca proiect misionar independent, Intercer oferă materiale de calitate, în special vorbitorilor de limbă română, fiind, pentru o mare perioadă, un real ajutor pentru cei care au ales să se stabilească în străinătate, începând din Europa și până în America de Nord sau Australia.

Oferta de resurse este largă și include informații și materiale legate de

principiile moralei creștine, sănătate, dar și muzică sau predici.

Intercer a realizat de-a lungul anilor activități de pionierat, fiind primul website creștin românesc, creat în 1997. Iată câteva dintre resursele și serviciile oferite de Intercer:

* Biblia online pe internet, iulie 1998.

* Prezentarea pe internet a seminarelor „NET” între 1998-2003.

* Biblia audio mp3 (Gaius Maximus, Romania, Alexandru Sorin Farc), decembrie 2006.

* Imnuri creștine pe telefonul mobil, martie 2007 (Gaius Maximus, Romania).

* Biblia pe telefonul mobil în peste 70 de limbi și peste 100 de ediții, din 2007 (Octavian Lupu, biblephone.net).

Dorim ca Domnul să binecuvânteze activitatea Intercer și, până la revenirea Lui, acesta să rămână un mijloc de vestire a Evangheliei.

Preluare din Info Adventist nr. 617, din 1 februarie 2013

■ BISERICA MONDIALĂ

Longevitatea și stilul de viață adventist, remarcate din nou

Stilul de viață adventist și beneficiile asociate acestuia au fost dezbatute de curând în revista *The Atlantic*.

Înființată în 1857, publicația este citită în prezent de peste 13 milioane de persoane în fiecare lună, prin intermediul a diferite medii în care este

prezentă. Revista oferă articole din domeniul culturii, al politicii, afacerilor, tehnologiei și artelor, cu hotărârea fermă de a fi obiectivă și de a evidenția idei noi și proaspete.

În România, meritul preluării acestor informații a aparținut site-ului

Descopera.ro. Articolul a vizat, în special, secretele longevității în rândul adventiștilor de ziua a șaptea, evidențiind, dincolo de dietă, în general vegetariană, lipsa consumului de alcool sau tutun și implicarea spirituală și socială a credincioșilor.

Este menționat și faptul că, de mai mult de 50 de ani, datorită stilului de viață adventist, oamenii de știință au început să studieze aceste aspecte, ajungând, în urma analizării datelor, la concluzii surprinzătoare legate de calitatea vieții și longevitate.

Un alt lucru interesant este atenția acordată acestui tip de informație, articolul în varianta tradusă în limba română beneficiind de mai multe zeci de comentarii și sute de recomandări pe pagina de socializare Facebook, în comparație cu doar câteva la restul

articolelor. În cazul variantei în limba engleză, peste 3 500 de persoane au recomandat acest articol.

*Preluare din Info Adventist
nr. 618, din 8 februarie 2013*

Un sat adventist a fost devastat de tsunami

Printre cele cinci sate care au fost distruse de un tsunami este și un sat adventist din Insulele Solomon. Fenomenul a fost provocat de un cutremur care a avut loc pe data de 6 februarie. Potrivit estimărilor, opt adventiști au murit în urma acestei catastrofe. Pastorul George Fafale, președintele Bisericii Adventiste din Insulele Solomon, spune că numărul morților se poate ridica până la treisprezece persoane. Din statistici mai reiese și că, dintre cele 2 500 de persoane care au rămas fără adăpost, aproximativ 200 sunt adventiști.

„Clădirea bisericii din acest sat a fost inundată, iar noroiul a distrus tot mobilierul dinăuntru, precum și anexele clădirii folosite pentru activitățile copiilor”, a spus pastorul Fafale. Forța apelor a distrus și cele două bărci care aparțineau bisericii. „Biserica Adventistă din Insulele Solomon se roagă pentru oamenii din Temotu, și în mod special pentru cei afectați de tsunami”, a mai spus pastorul Fafale.

Agencia Adventistă pentru Refacere și Ajutor (ADRA) participă, alături de alte agenții guvernamentale și neguvernamentale, la operațiunile de salvare și

reconstrucție, oferindu-le haine și apă potabilă celor sinistrați.

Insulele Solomon sunt un conglomerat de aproape 1 000 de insule ce se află în nord-estul Australiei. Acestea formează un stat care număra în anul 2006 în jur de 550 000 de persoane și a cărui capitală este orașul Honiara. Aproximativ 10% din locuitorii Insulelor Solomon sunt adventiști de ziua a șaptea.

Preluare de pe site-ul eud.adventist.org

Proiect social adventist, evidențiat și onorat

Evelyn Brenda, o adventistă originară din Kenya, stabilită în Germania, a fost nominalizată la premiul „Deutscher Engagementpreis 2012” (Premiul german pentru implicare socială).

Prin proiectele ei, Evelyn și-a propus să ajute tinerele fete din Kenya care sunt supuse mutilării organelor genitale în cadrul unui ritual de trecere la maturitate. De mai multe ori pe an, ea merge în Kenya și sprijină fetele care au fugit pentru a scăpa de mutilare sau care suferă de pe urma acesteia. Ea coordonează o fundație numită „Centrul de salvare Kajiado”, oferindu-le tinerelor fugare un loc sigur de locuit. Pe lângă adăpost, acestea primesc aici hrană, haine și au posibilitatea de a-și finaliza studiile elementare. Până acum, aproape 200 de fete au găsit sprijin prin intermediul acestui centru.

Un obiectiv pe termen lung al activității lui Evelyn este acela de a îmbu-

nătăți situația fetelor, luptând pentru drepturile lor, și de a schimba obiceiurile și ritualurile prin care tinerele sunt mutilate și forțate să se căsătorească la vârste fragede. Cu ajutorul comunității, un ritual alternativ a fost deja introdus în aceste cămine de fete pentru a marca

trecerea la maturitate, aceasta făcându-se în cadrul unei festivități, și nu prin mutilare.

Evelyn Brenda susține prin donații și alte cămine de copii din Kenya. De asemenea, începând cu anul 2012, ea a început să acorde ajutor și femeilor

care, în urma mutilării și a lipsei tratamentului medical adecvat, și-au pierdut controlul asupra sfincterelor. Deseori, aceste femei sunt forțate să trăiască în izolare. Prin donații, a fost posibilă reabilitarea chirurgicală a douăzeci de femei.

În același timp, prin acest proiect sunt susținute și programe de educație în diferite sate. Astfel, prin implicarea ei, Evelyn Brenda oferă speranță femeilor afectate, având o importantă contribuție la îmbunătățirea situației tinerelor fete și a femeilor din Kenya.

Centrul de reabilitare Kajiado se află sub tutela Bisericii Adventiste de Ziua a Șaptea. Pentru a afla mai multe despre activitățile acestuia, puteți vizita site-ul www.kajiadoadventistcenter.org

Preluare de pe site-ul eud.adventist.org

■ CALENDARUL EVENIMENTELOR DIN LUNA APRILIE*

Data	Eveniment	Loc	Invitat/responsabil
29 martie – 12 aprilie	Student Valdenz – Proiect colportaj	Slatina	Constantin Sînziana , prim-colportor Conferința Oltenia
7 aprilie	Bible Bowl – Festival biblic pentru copii și tineri	Craiova	George Șchiopu , director Departament Tineret, Conferința Oltenia
16 aprilie	Adunarea generală electivă	Cluj-Napoca	Conferința Transilvania de Nord
18 aprilie	Adunarea generală electivă	Târgu Mureș	Conferința Transilvania de Sud
21 aprilie	Adunarea generală electivă	Bacău	Conferința Moldova
23 aprilie	Adunarea generală electivă	Craiova	Conferința Oltenia
25 aprilie	Adunarea generală electivă	Arad	Conferința Banat
28 aprilie	Adunarea generală electivă	București	Conferința Muntenia
29 aprilie – 4 mai	Conferința europeană de sănătate	Praga, Republica Cehă	Diviziunea Inter-Europeana
19-21 aprilie	Minitabără – consiliere premaritală	Moieciu	Conferința Muntenia , Departamentul Educație și Familie

*Anumite evenimente se pot modifica în timp.

■ ANUNȚURI

DIRECȚIONEAZĂ 2% DIN IMPOZITUL ANUAL PENTRU SPONSORIZAREA ORGANIZAȚIILOR NONPROFIT ALE BISERICII ADVENTISTE DE ZIUA A ȘAPTEA DIN ROMÂNIA!

Conform Legii nr. 571/2003, art. 57, alin. 4, din Codul fiscal, contribuabilii pot direcționa 2% din impozitul anual pentru sponsorizarea organizațiilor nonprofit. Puteți obține formularul 230 prin conferințe, prin pastori, prin internet (www.anaf.ro) sau de la organul fiscal/oficiul poștal. Acest formular trebuie completat cu:

- Datele de identificare ale contribuabilului, adresă, cod numeric personal;
 - Suma solicitată a fi virată. În cazul în care nu se completează, va fi calculată de organul fiscal;
 - Denumirea entității nonprofit, codul fiscal și codul IBAN.
- La acest formular, se anexează fișa fiscală a anului anterior și se trimit am-

bele documente prin scrisoare recomandată sau se depun personal la organul fiscal. Data-limită este 25 mai a.c.

Lista ONG-urilor care sprijină lucrarea Bisericii Adventiste de Ziua a Șaptea poate fi consultată pe site-ul www.curieruladventist.ro, urmând ca, în numărul din aprilie al revistei, să apară și în formă tipărită.

Abonează-te la revista **VIAȚĂ + SĂNĂTATE** !

Vei obține cele mai noi informații și cele mai eficiente soluții în domeniile: stil de viață sănătos, alimentație, factorii de risc care cauzează bolile civilizației moderne (boli cardiovasculare, cancer, diabet, obezitate etc.), relații de familie, etică, psihologie.

Vei avea astfel șansa să câștigi, prin tragere la sorți, un sejur gratuit la Centrul de Sănătate Herghelia (45 de locuri) sau Centrul de Sănătate Podiș (25 de locuri), adevărate oaze de sănătate, unde vei pune în practică informațiile și soluțiile prezentate în revista *Viață + Sănătate*. Oferta este valabilă pentru abonamentele pe un an, făcute în orice perioadă a anului.

Revista este creditată cu 5 credite EMC/abonament anual pentru medici, farmaciști, biologi, biochimisti și chimiști în sistemul sanitar din România.

Pentru relații, accesați: www.viatasisanatate.ro; tel. 021 323 00 20, interior 207; fax 021 323 00 40; abonamente@viatasisanatate.ro.

AU ÎNCEPUT ÎNSCRIERILE PENTRU CENTRELE DE ODIHNĂ aflate în administrarea Casei de Pensii a Uniunii de Conferințe a Bisericii Adventiste de Ziua a Șaptea. Cei interesați pot utiliza informațiile de mai jos:

Casa de odihnă SOVATA PROGRAMARE SERII 2013

Seria I	10 iunie – 20 iunie
Seria II	24 iunie – 04 iulie
Seria III	08 iulie – 18 iulie
Seria IV	22 iulie – 01 august
Seria V	05 august – 15 august
Seria VI	19 august – 29 august
Seria VII	02 septembrie – 12 septembrie

Casa de odihnă EFORIE SUD PROGRAMARE SERII 2013

Seria I	17 iunie – 22 iunie
Seria II	24 iunie – 29 iunie
Seria III	01 iulie – 06 iulie
Seria IV	08 iulie – 13 iulie
Seria V	15 iulie – 20 iulie
Seria VI	22 iulie – 27 iulie
Seria VII	29 iulie – 03 august
Seria VIII	05 august – 10 august
Seria IX	12 august – 17 august
Seria X	19 august – 24 august
Seria XI	26 august – 31 august
Seria XII	02 septembrie – 07 septembrie
Seria XIII	09 septembrie – 14 septembrie

INFORMAȚII ȘI PROGRAMĂRI la Casa de Pensii a Uniunii de Conferințe a Bisericii Adventiste de Ziua a Șaptea, de **luni până joi, între orele 9⁰⁰-15⁰⁰**, la tel. **021/269 03 38**, mobil: **0744 388 030**, **0740 104 001**; e-mail: casapensii@adventist.ro.

PLATA se face la casieria Casei de Pensii de la sediul Uniunii de Conferințe sau direct în contul **RO70BRDE445SV23727864450 – BRD Sucursala Jolie Ville**.

TARIF: 90 lei/zi/persoană (cazare + 3 mese); pentru copiii între 4 și 14 ani: 45 lei/zi (cazare + 3 mese).

TARIF: 100 lei/zi/cameră cu 2 paturi; pentru copiii între 4 și 14 ani: 25 lei/zi/saltea sau 10 lei/zi/fără saltea. Nu se oferă masă.

Conflictele interpersonale și tratarea lor

Era odată o biserică din care sigur ți-ar fi plăcut să faci parte. Amintirea ei caldă, izvorâtă din tabloul Scripturii, încă ne stimulează interesul, gândindu-ne cum era acolo unde toți, „cu bucurie și curăție de inimă (...), lăudau pe Dumnezeu și erau plăcuți înaintea întregului norod” (Faptele 2:46,47). Ce atmosferă! Erau și probleme? Da, însă acestea nu se vedeau în prim-plan și nu erau definitorii. Cum au făcut ei, astfel încât să nu se vadă probleme, ci predicare curată, slujire, armonie frățească, rezultate misionare, „Isus Hristos, și... El răstignit” (1 Corinteni 2:2)? Care era cheia relației dintre ei?

De ce astăzi sunt unele biserici în care ceea ce se vede în primul rând sunt conflicte, membri neiertători, relații erodate? Poate nu faci parte dintr-una din ele, dar poate ai auzit de unele situații și te-ai îngrijorat sau poate chiar ai fost sau ești afectat de asemenea probleme. Aceste conflicte iscate uneori chiar între lideri ai bisericii locale pot rezista ani de zile nerezolvate și fiecare „are dreptate”, acumulându-se oboseală spirituală, fizică, psihică, emoțională. Descurajarea ia locul implicării, talanții sunt îngropați, zvonurile zboară, misiunea este o comoară înfundată în adâncurile resentimentelor. Uneori sunt implicați oameni cu influență, ambițioși, care nu cedează orice ar fi, ci vor să aducă la îndeplinire cu deplină convingere planul lor omenesc. Cum pot fi combătute aceste situații greu de rezolvat?

Trebuie să luăm în calcul și câteva premise incurajatoare:

1. Nu doar cei credincioși luptă de partea binelui, ci și Duhul Sfânt, care mijlocește „cu suspine negrăite”.
2. Biblia afirmă că suferința celor credincioși nu va rămâne veșnic nealınată (Apocalipsa 6:10).
3. Conflictele pot avea și un rol benefic, chiar dacă nu sunt dorite nici de Dumnezeu, nici de oameni. Ele îi scot în evidență pe „cei găsiți buni” (1 Corinteni 11:19), pe cei care nu se cearță încălcând legile dragostei creștine, ci își păstrează integritatea.

Sinceritatea Bibliei cu privire la conflicte

Deși am amintit exemplul frumos al primei biserici, găsim în Biblie și situații jenante, de conflict în cadrul bisericii. Dumnezeu nu ascunde gunoii sub preș. În biserica din Corint erau situații care afectau grav imaginea comunității. Apostolul Pavel intervine și schițează, în primele 6 capitole din prima Epistolă către corinteni, unele repere utile¹.

În Biblie citim despre tensiunile relaționale dintre cei credincioși, dar și despre atitudinea lui Dumnezeu față de acestea și tot aici găsim remedii practice. Este bine să ne însușim învățăturile biblice, ca să putem fi echilibrați și să știm ce este de spus, cât este de spus și cum poate fi abordat un conflict.

William Barclay detaliază semnificația unor termeni grecești² din Noul Testament, folosiți cu privire la conflicte interpersonale.

Akatharsis înseamnă gândire întinată, necurăție, impuritățile ce se strâng în jurul unei răni, stare în care cineva nu se poate apropia de Dumnezeu, opusul unei inimi curate.

Echtra înseamnă dușmănie. Platon numește dușmănia dintre grec și barbar „un război care nu cunoaște sfârșit”. Pavel scrie: „El este pacea noastră..., (deoarece) prin cruce... a nimicit vrăjmășia (*echtra*)” (Efeseni 2:14,16). Opus lui *agape* (iubire fără resentimente ale lui Cain), *echtra* este o atitudine a minții și a inimii care ridică bariere și scoate sabia.

Eris înseamnă conflict, rezultatul produs de *echtra*. În Noul Testament, *eris* se referă întotdeauna la ceva negativ. Se regăsește în biserica din Corint (1 Corinteni 1:11; 3:3). *Eris* (conflictul) „devine o caracteristică a bisericii atunci când conducătorii și membrii bisericii se gândesc mai mult la oameni, la petreceri, la lozinci și la problemele personale decât se gândesc la Isus Hristos”³. Dacă Hristos este Domn în biserică, conflictul (*eris*) nu se poate strecura acolo.

Zelos semnifică rivalitate și concurență, care duc la distrugerea relației și a fericirii personale, invidie care aruncă priviri ranchiunoase.

Phthonos înseamnă invidie, pizmă. Invidia care duce la acte pline de ostilitate.

Thumos înseamnă nervozitate, explozie violentă, izbucnire de furie, irascibilitate, patimă rea. În sens pozitiv, poate însemna și indignare în fața nedreptății, însă, bineînțeles, contează motivația.

Eritheia reprezintă o ambiție egoistă, intrigă, luptă.

Dichostasia înseamnă disensiune, răzvrătire, spirit de partidă.

Hairesis se referă la facțiuni, certuri de partide. De aici provine cuvântul „erezie”, ceea ce duce la fragmentarea bisericii.

Skandalon înseamnă piatră de poticnire, ocară, capcană verbală, cursă. De aici avem termenul „scandal”.

Toți termenii dezvăluie înclinații și atitudini ascunse în inima celor predispuși spre conflict.

Tratarea firească a unui conflict

Există diferite moduri în care o persoană privește un conflict. Viziunea cu privire la relație este uneori ajustată pentru a oferi confort. Exprimări autoliniștitoare ca: „Eu, personal, nu am nimic cu el (subînțeles: nici nu îl iubesc, nici nu îl urăsc, îmi este indiferent!), el mi-a greșit, să își ceară iertare, el mi-a greșit mai mult!” pot fi auzite din partea celui implicat.

Exprimări menite să arate imposibilitatea împăcării: „Acest om este imposibil, nu se va schimba niciodată, nici Dumnezeu nu are ce să-i facă.” Acestea denotă lipsa credinței în eficiența pocăinței. Uneori se încearcă punerea celuiilalt într-o lumină negativă, și a propriei persoane, într-o lumină pozitivă, expunând reguli personale care arată statutul etic înalt al celui care povestește. E ca în ilustrația în care un împărat trebuia să rezolve o dispută și, după ce-l ascultă pe primul, afirmă că problema e clară. După ce îl ascultă pe al doilea, își dă seama că nu mai știe cum să o rezolve.

Principala dificultate se datorează neglijării faptului că orice conflict minor face parte din marele conflict dintre Dumnezeu și Satana. Conflictul împotriva Creatorului a început din cauza mândriei, orgoliului și egoismului lui Lucifer. Adevăratele cauze și soluții pot fi înțelese dacă se renunță la atitudinea „eu să fiu mai sus” (Isaia 14:13,14).

O persoană care nu înțelege spiritul Evangheliei, al dragostei creștine ce urmărește câștigarea celui pierdut, poate aborda o rezolvare

firească, chiar în interiorul bisericii. Astfel apare discreditația în locul rugăciunii pentru celălalt, bârfirea în loc de o discuție onestă și liniștită, lipsa de curaj în a trata problema în mod discret și confidențial, autoîndreptățirea în loc de umilință. Cromwell, adresându-se intransigenților scoțieni, spunea: „Vă implor, pentru îndurarea lui Hristos, gândiți-vă că s-ar putea să nu aveți dreptate!”

Repere în cazul unui conflict

Fii încrezător! Putem fi în echipa lui Iov, care, deși suferă, privește spre ziua când toată durerea va fi alinată privind chipul Răscumpărătorului său. (Iov 19:22-28).

Fă-ți partea ta! Dumnezeu te ajută dacă îți ceri să îți lumineze mintea pentru a ști cum să procedezi (Iacov 1:5). Repară gardul acolo unde s-a stricat. Renunțarea la ambiții nenecesare, umilința de a accepta că e posibil să fi greșit, deși pe moment nu înțelegi unde, disponibilitatea de a întinde o mână pentru împăcare, deși cealaltă parte nu arată aceeași intenție, acceptarea unor sugestii înțelepte din partea unei persoane de încredere, care vede conflictul din exterior.

Aționează cât flacăra e mică! Nu lăsa să treacă timp îndelungat pentru a lua inițiativa în rezolvarea unui conflict. De la un „foc mic” se aprinde o „pădure mare” (Iacov 3:5). Chiar dacă Dumnezeu lucrează uneori în timp, timpul, în sine, nu rezolvă lucrurile.

Fii principial! Nu dori rezolvarea conflictului cu orice preț. După ce ți-ai făcut partea, este nevoie de răbdare, iar unele conflicte vor fi rezolvate doar la judecata finală. Important este să ai conștiința și inima curate înaintea lui Dumnezeu, printr-o cercetare de sine atentă și plină de umilință. Cei care vor să câștige cu orice chip apelează la bârfă (Lev. 19:16), la presiuni, la violență, minciuni, intrigă. „Bine este să aștepti în tăcere ajutorul Domnului” (Plângerile 3:26; Psalmii 5:3).

Folosește căile pe care Dumnezeu le recomandă! Calea cea mai sigură este cea din Matei 18:15-17. „Nu tolera păcatul la fratele tău, dar nu-l face public (...). Nu îngădui ca resentimentul să degenereze în răutate. Nu îngădui ca rana să se învenineze și să spargă, dând afară cuvinte otrăvite (...). Oricare ar fi ofensa, aceasta nu schimbă planul pe care l-a făcut Dumnezeu pentru împăcarea neînțelegerilor și a vătămarilor personale”⁴.

Fii bun cu păcătosul, dar ferm cu păcatul! Păcătuim când considerăm că e mai bine să nu spunem cuiva că a greșit pentru a nu-l supăra (permisivism). În Ezechiel 33:7-9 se spune că ni se va cere socoteală de sângele unei persoane pe care trebuia să o avertizăm cu privire la păcatul ei (e vorba de păcat, nu impresii sau bănuieli!). Deci indignarea trebuie să se manifeste împotriva păcatului, nu a celui greșit (Efeseni 4:26).

Soluția este pocăința! Ideal este ca cei care au neînțelegeri să discute pașnic, cu răbdare, și să se roage împreună pentru găsirea unei soluții acceptate de Dumnezeu (Ioel 2:12).

Învăță de la Isus! El S-a confruntat cu tensiuni. Cum a reacționat? Totuși exemplul Său trebuie judecat în funcție de statutul pe care îl avea, altfel, putem striga: „Vai de voi, cărturari și farisei fățarnici!” acolo unde nu ne-a chemat Dumnezeu să facem acest lucru. Este impresionant felul cum se îmbină la El răbdarea și inițiativa, tăcerea cu strigătul, îngăduința cu fermitatea, modestia cu puterea. El a tratat totul ca făcând parte din marele conflict cosmic pe care îl cunoștea perfect, lovind la rădăcina răului – Satana. El vedea în oameni victime ale păcatului și căuta să-i câștige (Matei 18:15 u.p.).

Bogdan Platon este pastor în districtul Dumbrăveni, Vrancea.

Implicarea bisericii

După ce s-au parcurs primii pași din Matei 18:15,16 – discuția personală și cea asistată de martori –, dacă nu s-a rezolvat conflictul, biserica trebuie să-și asume responsabilitatea, implicându-se pentru soluționare. Biserica „este unealta lui Dumnezeu pentru păstrarea ordinii și disciplinei în poporul Său. (...) Biserica are răspunderea să excludă din rândurile ei pe cei nevrednici care, prin purtarea lor necreștinească, aduc dezonoare adevărului”⁵.

Chiar dacă în mentalitatea contemporană disciplina este înlocuită de permisivism, în ce privește standardele bisericii, Dumnezeu dorește să ne asumăm răspunderea, pentru ca principiile fundamentale ale Evangheliei să fie susținute.

Concluzie

În istoria reformatoarelor au existat tensiuni între frații Wesley și Whitehead, însă, „pentru că învățaseră blândețea în școala lui Hristos, iertarea și iubirea reciprocă i-au împăcat. Nu aveau timp de pierdut în certuri atunci când rătăcirea și nelegiuirea se vedeau pretutindeni, iar păcătoșii mergeau spre pierzare”⁶. După ce apostolii au stat în camera de sus, Hristos și Evanghelia le-au devenit atât de dragi, încât considerau că nu se merita să-și investească energia în certuri cu privire la lucruri trecătoare. Cei cu ambiții personale au devenit predicatorii împăcării cu Dumnezeu.

Satana știe că, dacă ne ține ancorați într-o gândire pătimășă, neiertătoare, nu vom pleca să pregătim calea pentru revenirea lui Mesia și vrea ca acest eveniment să fie întârziat cât se poate. Tensiuni nerezolvate pot epuiza pe plan spiritual suflete sau o biserică chemată să facă astăzi lucrarea lui Ioan Botezătorul. ■

¹ Versetele care arată că apostolul tratează certurile din biserică sunt: 1 Corinteni 1:10-13; 3:1-5; 5:1; 6:1-7.

² William Barclay, *Analiza semantică a unor termeni din Noul Testament*, Illinois, U.S.A., Societatea Misionară Română, p. 33-64, 230.

³ *Ibidem*, p. 48.

⁴ Ellen White, *Mărturii pentru comunitate*, vol. 7, București, Editura Viață și Sănătate, 1996, p. 259.

⁵ *Ibidem*, p. 262.

⁶ Ellen White, *Tragedia veacurilor*, București, Editura Viață și Sănătate, 2002, p. 225.

Comunitatea Drobeta-Turnu Severin

În prezent, cei 116 membri ai Bisericii Adventiste Drobeta-Turnu Severin vin în întâmpinarea nevoilor concetățenilor lor, potrivit talanților oferii de Dumnezeu. Fuzionând cu grupele de diaconie, grupele Școlii de Sabat susțin în rugăciune lucrările bisericii, distribuie literatură, slujesc în penitenciar, vizitează bolnavi, distribuie alimente și haine celor nevoiași. Prin activități de colportaj și prin deschiderea Librăriei Sola Scriptura, prin activitatea și impactul bisericii, viața orașului s-a îmbogățit.

Trecutul acestei biserici este emoționant și frumos, prezența adventistă pe meleaguri mehedințene fiind strâns legată de numele lui Goia Ion, originar din Crăguiești. În anul 1916, fiind înrolat în armată, s-a certat cu un ofițer pe care l-a amenințat cu arma. A fost acuzat și condamnat la Tribunalul Craiova, unde avea să întâlnească un ofițer adventist, numit Manea. Impresionat profund de un serviciu divin la care a participat, l-a promis lui Dumnezeu că, dacă îl va salva din situația aceea, îl va urma toată viața.

În anul 1918 a fost botezat în Dunăre, împreună cu fratele Beșliu, de către pastorul Petre Paulini. Ca urmare a lucrării desfășurate de pastorul Stănescu, s-au alăturat grupului de adventiști și frații Greavu, Opriș, Potra, Nemeș, Puținichici și Bălașa. Primul locaș de închinare s-a aflat pe str. Independenței, locaș care, nu după mult timp, avea să devină neîncăpător. În anul 1927, sediul bisericii s-a mutat în str. Antonini nr. 12, iar pe 19 octombrie 1954, imobilul de pe strada Aurelian nr. 98, unde își desfășurase activitatea Banca „Băbeanu”, este achiziționat de biserică și transformat în locaș de cult. În pofida provocărilor celui de-al Doilea Război Mondial și a perioadei comuniste, biserica a progresat datorită statorniciei credincioșilor și a activității celor 18 pastori care au slujit aici până în prezent.

Azi, această biserică stă în fața unei mari provocări: evanghelizarea celor peste 118 000 de locuitori ai orașului nostru care au nevoie de Hristos. Însă privim cu credință la miracolele pe care Dumnezeu le poate face prin credincioșii Lui.

Ciprian Corneliu Ciurea, pastor

Insulele Virgine

Insulele Virgine reprezintă un grup de 90 de insule, cele mai multe prea mici pentru a fi locuite, situate în Indiile de Vest, la mai puțin de 100 de kilometri est de Puerto Rico. Suprafața totală este de 505 km², iar populația depășește cu puțin 130 000 de locuitori.

Din punct de vedere administrativ, insulele sunt cunoscute și împărțite în Insulele Virgine Britanice, administrate de Marea Britanie, și Insulele Virgine Americane, administrate de Statele Unite ale Americii.

Numele le-a fost dat de Cristofor Columb, iar de atunci au fost mereu împărțite și dorite de marile puteri coloniale.

Locuitorii acestor insule se bucură de libertate religioasă încă din anii 1600, cei mai mulți dintre ei fiind protestanți. În partea britanică, este majoritară Biserica Metodistă, iar în cea americană, Biserica Anglicană.

Insulele Virgine Americane au o populație de nouă ori mai mare decât Insulele Virgine Britanice. Aceasta se vede și în repartizarea membrilor Bisericii Adventiste. Astfel, în Insulele Virgine Britanice sunt 8 biserici și 1 628 de membri, iar în Insulele Virgine Americane sunt 13 biserici și 8 317 membri.

Primii misionari adventiști au ajuns pe acest teritoriu încă din anul 1900, când A. Palmquist, un misionar care se întreținea singur, a venit pe insula St. Thomas pentru a vinde literatură adventistă. La scurt timp au sosit și alți misionari adventiști și, în 1905, a fost ridicată prima biserică pe această insulă. Trei ani mai târziu s-a deschis și o școală primară.

James Matthews a început să lucreze în insula St. Croix în 1909, iar în urma activității sale, s-au botezat 40 de persoane și s-a organizat prima biserică adventistă de aici.

În anul 1930, un grup de laici din Puerto Rico au venit pentru a vesti solia adventistă populației vorbitoare de limba spaniolă. Ca urmare a eforturilor lor, în 1963 a apărut aici o biserică de 100 de membri.

Educația rămâne un factor important al creșterii bisericii, astfel, din cei 111 elevi ai Școlii Secundare din Insulele Virgine Britanice, doar 55 sunt adventiști.

Pe lângă educație, programele de sănătate, acțiunile sociale și campaniile evanghelice sunt dovezi ale bucuriei cu care membrii adventiști de aici dau mărturie despre Mântuitorul lor care vine curând.

Adrian Neagu, pastor

Format pentru familia lui Dumnezeu

Rolul rugăciunii și al încrederii în Dumnezeu în rezolvarea conflictelor din biserică

Cineva spunea odată că cea mai scurtă cale de la o problemă la rezolvarea ei este egală cu distanța de la genunchi la podea. Rugăciunea și încrederea în Dumnezeu ne aduc în prezența Cerului și au puterea de a schimba modul în care noi Îl percepem pe Dumnezeu, pe noi înșine și pe cei de lângă noi. Nu cred că este vreun creștin care să nu știe că cele două elemente sunt esențiale pentru buna noastră conviețuire și nu cred că este oră de rugăciune în care să nu ne rugăm pentru părtășie și pentru încetarea conflictelor.

Cu toate acestea, de prea multe ori parcă uităm să le punem la treabă. În acest context, cred însă că mai importantă decât întrebarea „cum?” (ex: Cum să rezolvăm un conflict sau cum să trăim împreună în pace?) este întrebarea „de ce”. Și, chiar așa: „De ce să trăim împreună în biserică?” „De ce să mă împac cu celălalt?” „De ce să nu stau mai bine acasă, să studiez și să mă rog, în loc să mă duc la biserică să mă întâlnesc cu cei/cei ce nu mă înghit(e)?” Dacă „de ce”-ul este destul de puternic, răspunsul la prima întrebare va veni de la sine.

De ce avem nevoie unii de alții?

Ca răspuns la această întrebare, vom porni de la un fapt comun, și anume că acceptarea într-o familie nu se bazează pe inteligență, frumusețe sau talent, ci, pur și simplu, pe faptul că aparținem unii altora. Suntem legați prin sânge, prin angajamente, legați prin investiția de timp, prin sentimente etc. De aceea, tendința multora dintre noi e să ne apărăm și să ne protejăm familia. Aceleași elemente le descoperim și în dreptul familiei spirituale. Suntem legați prin sângele lui Hristos, prin legământul cu El și cu biserica, încheiat în ziua botezului. Biserica e familia pe care El ne-a dat-o și acceptarea în această familie nu se face pe criterii omenești, ci ține de providența lui Dumnezeu.

Încă de la început, planul lui Dumnezeu pentru noi a fost să experimentăm viața de părtășie (Efeseni 1:5). El a spus că „nu este bine ca omul să fie singur” (Geneza 2:18). Această experiență trăită în cadrul bisericii este numită „părtășie” și înseamnă a experimenta viața împreună. Noi am fost chemați de Dumnezeu să aparținem unei colectivități. O dovadă în acest sens este adusă de însăși realitatea vieții, care demonstrează că separarea de biserică este un simptom al declinului spiritual.

În al doilea rând, prin trăirea noastră laolaltă, noi ilustrăm cel mai bine natura lui Dumnezeu, care este una relațională: Trinitatea. El Se definește ca fiind dragoste și ni Se descoperă folosind termeni familiari: Tatăl, Fiul și Duhul Sfânt. În felul acesta, noi suntem copiii Săi (Galateni 3:26). A experimenta viața împreună include: dragoste altruistă, slujire practică, dărnicie jertfitoare, mângâiere înțeleghătoare.

În al treilea rând, familia este un dar minunat și un privilegiu imens, aducând beneficii în viața fiecăruia. Unul dintre beneficiile trăirii în cadrul bisericii este acela că ne ajută să ne dezvoltăm viața spirituală (Efeseni 4:16). Creștem mai repede și mai puternici, învățând unii de la alții și dându-ne socoteală unii altora. Familia bisericii ne scoate, de asemenea, din izolarea noastră egoistă (1 Corinteni 12:26; 1 Ioan 3:16). „Vezi-ți de treaba ta!” cu siguranță nu este o expresie creștină.

În al patrulea rând, deși relația noastră cu Hristos este una personală, Dumnezeu nu a intenționat niciodată ca ea să fie privată. Viața creștină înseamnă dedicare față de Hristos, dar și dedicare față de alți creștini. Când devenim creștini, ne dedicăm lui Hristos, dar, devenind membri într-o biserică, ne dedicăm și unui grup specific de creștini. Prima decizie duce la mântuire, a doua, la părtășie.

Acum că am înțeles de ce este atât de important să aparținem bisericii și să nu ne grăbim să ne dezicem de ea, vă invit să (re)descoperim și rolul rugăciunii și al încrederii în Dumnezeu atunci când în biserică apar conflicte.

Rolul atitudinii pozitive și al credinței în rezolvarea conflictelor

În orice familie, de-a lungul vieții, conflictul este inevitabil. Disciplina spirituală a părtășiei nu este ușoară. Noi toți suntem oameni păcătoși care se rănesc unii pe alții și suntem diferiți. De aceea, nu conflictul în sine este problema, ci atitudinea pe care o avem față de el.

„Credința” și „optimismul” sunt două cuvinte simple care te pot schimba, care pot schimba biserica noastră și viitorul nostru. Remarcabil e că zilnic avem șansa să ne alegem atitudinea pe care o îmbrățișăm. Nu putem schimba trecutul, inevitabilul sau modul în care oamenii acționează în anumite situații. Singurul lucru pe care îl putem face e să ne schimbăm atitudinea. O atitudine pozitivă, sănătoasă, bazată pe speranță și credință, este ingredientul uman numărul unu în creșterea bisericii.

Atitudinea este filtrul mental prin care o persoană vede lumea, modul în care interpretează situațiile, iar unul dintre cele mai mari obstacole ale lucrării lui Dumnezeu este atitudinea noastră. De câte ori nu spunem noi: „Nu merge”? Printr-un optimism bazat pe credință, biserica noastră va deveni un loc al speranței și al credinței. Să vorbim despre probleme din perspectiva credinței, numindu-le oportunități și provocări, nu limitări, ci ocazii de a fi creativi. Doar oamenii care se încred în Dumnezeu și cred în capacitatea Lui de a face imposibilul vor muta bisericile lor din locul unde sunt, acolo unde Dumnezeu vrea ca ele să fie.

Optimismul bazat pe credință înseamnă să accepți realitatea că, împreună cu Dumnezeu, toate lucrurile sunt posibile, inclusiv mandatul Său de a schimba inimi și de a-i transforma pe oameni în ucenici, chiar și pe cei care la început nu păreau prea receptivi. În vremea noastră, Dumnezeu Își va conduce biserica la triumf și succes. Dacă vrem să fim parte a succesului, atunci trebuie să credem în Dumnezeu și în Duhul Său. „Trebuie să avem mai multă credință și încredere în Dumnezeu. El Își va purta lucrarea spre succes. Rugăciunile sincere și credința vor face pentru noi ceea ce prin propriile mijloace nu putem face.”

O atitudine de credință Îi permite lui Dumnezeu să înfăptuiască minuni printre noi, ele generând mai multă credință, care duce la acțiuni ale lui Dumnezeu și mai vizibile. Nimic nu e mai inspirator decât să-L vedem pe Dumnezeu

lucrând în mijlocul nostru. Aceasta energizează credincioșii și biserica în mod neobișnuit.

Comunitatea se dezvoltă prin umilință. Îngâmfare, automulțumirea și mândria încăpățănată distrug părtășia mai repede ca orice altceva. Dar atitudinea pozitivă, bazată pe credința în Dumnezeu, influențează modul cum îi privești pe ceilalți, fie frați de credință, fie din afara bisericii. Tunelul conflictului devine astfel coridorul care duce la apropiere. Conflictul pune la dispoziție calea spre o creștere spirituală. Pentru a-l rezolva, trebuie să ne implicăm mai mult, și nu mai puțin. Tocmai atunci când vrem să-l punem la punct pe celălalt, suntem siliți să tăcem și să ascultăm plângerile lui. Când suntem nerăbdători să ne facem înțeleși, trebuie să depunem eforturi pentru a înțelege. Tocmai când căutăm să ne exprimăm doleanțele, trebuie să ne străduim să înțelegem durerea celuilalt. Exact atunci când vrem să scoatem în evidență erorile și comportamentul abuziv al altcuiva, trebuie să ne evaluăm fără milă propriile atitudini și comportamente greșite. După un conflict pe care l-au depășit cu bine, cei implicați au fost siliți să se apropie și mai mult. Au căutat o soluție, au dezvoltat o dorință unul după celălalt. Astfel încetăm să mai fim prunci din punct de vedere spiritual. Creșterea spirituală înseamnă lepădare de orice răutate, de orice vicleșug, de orice prefăcătorie, de pizmă și de clevetire (1 Petru 2:1-17), deoarece aceste lucruri sunt puerile. Când spunem că oamenii nu sunt interesați sau sunt dificil de atins, noi Îl limităm pe Dumnezeu, pe noi înșine și chiar pe cei pe care căutăm să-i influențăm. ■

Dragoș Brașoveanu este pastor în districtul Călărași.

„Sunt eu păzitorul fratelui meu?”

Sunt eu păzitorul fratelui meu?” (Geneza 4:9). Aceasta este una din întrebările pe care le găsim pe primele pagini ale Bibliei, o întrebare care ne provoacă la un proces de autoevaluare a rolului și a responsabilității pe care o avem unii față de alții. Divinitatea presupune relație, iar oamenii creați după chipul divin nu se simt bine singuri. Și totuși, acolo unde sunt cel puțin doi oameni, aproape paradoxal apar și conflicte.

Primii doi frați care au trăit pe pământ, Cain și Abel, au ajuns în conflict și nu au mai reușit să-l rezolve așa cum ar fi trebuit. E drept că, prin uciderea lui Abel, Cain nu a mai avut cu cine să se certe, dar aceasta nu a fost nici pe departe o rezolvare a problemei, ci doar o adâncire a ei.

Dacă astfel s-au raportat la conflict primii doi frați, oare cum ar trebui să abordeze această realitate „frații” din secolul XXI? Oare „sunt eu păzitorul fratelui meu”, „fratele pentru care a murit Hristos?” (1 Corinteni 8:11)

Și cine este fratele meu?

Recunoaștem că atât în societatea de astăzi, dar mai ales în societatea biblică, noțiunea de „frate” poate fi extinsă de la semnificația ei de bază (persoană născută din aceeași părinți), la sensul unei relații speciale de prietenie sau a unei relații bazate pe aceleași convingeri, valori și idealuri, relație care conduce la apartenența de un anume grup. Așadar, frații au două caracteristici principale: origini comune și, uneori, idealuri comune.

Potențial, toți oamenii „ieșiți dintr-unul singur” (Faptele 17:26) sunt frați și astfel toți avem o responsabilitate unii față de alții. Cu atât mai mult suntem însă datori să ne purtăm de grijă dacă relația este și mai strânsă datorită unei legături de sânge sau de credință: „Prin aceasta se cunosc copiii lui Dumnezeu și copiii Diavolului. Oricine nu trăiește în neprihănire nu este de la Dumnezeu, nici cine nu iubește pe fratele său. Căci vestirea pe care ați auzit-o de la început este aceasta: să ne

iubim unii pe alții, nu cum a fost Cain, care era de la cel rău și a ucis pe fratele său. Și pentru ce l-a ucis? Pentru că faptele lui erau rele, iar ale fratelui său erau neprihănite” (1 Ioan 3:10-12).

De aceea, un frate adevărat nu este doar cel născut din aceeași părinți, nici cel înregistrat pe paginile aceluiași registru de membri al bisericii, nici cel care apreciază și laudă întotdeauna, ci acela care știe când și cum să spună adevărul care uneori doare: „Mai bine o muștrare pe față decât o prietenie ascunsă. Rănile făcute de un prieten dovedesc credințioșia lui, dar sărutările unui vrăjmaș sunt mincinoase.” (Proverbele 27:5,6)

Statutul de „păzitor” sau ce trebuie să fac eu pentru fratele meu

Păcatul aduce vrăjmășie, iar vrăjmășia creează bariere. Pentru a depăși aceste bariere, este necesară însă comunicarea, mai ales între frați. Mai mult decât atât, trebuie rezolvate orice tensiuni înainte de a degenera: „Să n-apună soarele peste mânia voastră” (Efeseni 4:26), spunea apostolul Pavel. Nici măcar închinarea nu substituie acțiunea de împăcare a celor aflați în conflict: „Așa că, dacă îți aduci darul la altar și acolo îți aduci aminte că fratele tău are ceva împotriva ta, lasă-ți darul acolo, înaintea altarului, și du-te întâi de împacă-te cu fratele tău; apoi vino de adu-ți darul” (Matei 5:23,24).

„Dacă fratele tău a păcătuit împotriva ta», zice Hristos, «du-te și muștră-l între tine și el singur» (Matei 18:15). Nu povesti altora greșeala. Se spune unei persoane, apoi alteia și încă uneia, și zvonul crește mereu, răul sporește, până ce întreaga biserică ajunge să sufere. Rezolvă problema «între tine și el singur». Acesta este planul lui Dumnezeu. Nu îngădui păcatul la fratele tău, dar nu-l face de privilegiu, sporind astfel greutatea, făcând ca muștrarea să pară o răzbunare”¹.

Însă uneori se argumentează că nu ar fi chiar datoria mea de „frate” să-i atrag atenția celui care a săvârșit păcate evidente în viața lui, dar

nu mi-a greșit mie personal. Se consideră că e nevoie de „altcineva cu autoritate”. De fapt, chiar trebuie să evaluăm atent cât de îndreptățiți suntem să-l muștrăm pe cel greșit, în funcție de calitatea relației pe care am construit-o cu el. Și aceasta nu pentru a nu-l muștra, ci pentru a ști cum și când să o facem. Maniera și timpul potrivit muștrării trebuie să fie inspirate tot de către „Dumnezeu, Marele Judecător”².

„În felul în care procedează cu membrii greșiți ai bisericii, poporul lui Dumnezeu trebuie să urmeze cu grijă învățătura dată de Mântuitorul în capitolul 18 din Matei. Ființele omenesci sunt proprietatea Domnului Hristos, cumpărate de El cu un preț nemărginit, legate de El prin iubirea pe care El și Tatăl Său au manifestat-o față de ele. Cât de atenți ar trebui să fim, deci, la felul cum ne purtăm unii cu alții!... Mergi la cel greșit cu o inimă plină de iubirea și simpatia lui Hristos și caută să îndrepti lucrurile. Vorbește cu el în mod calm și liniștit. Nu lăsa să-ți scape de pe buze cuvinte mânioase... Tot Cerul e interesat de întâlnirea dintre cel care a fost rănit și cel ce a greșit”³.

De multe ori preferăm să ocolim această datorie, conștienți fiind că orice muștrare creează un oarecare deranj. „Nu e treaba mea”, se spune. „Să-l corecteze pastorul sau prezbiterul, comitetul... Se va supăra pe mine și nu vreau

să-mi fac necazuri.” Numai că, fugind de responsabilitate, nu înseamnă că am și scăpat de ea. Vinovăția lui Pilat nu a fost deloc mai mică pentru că s-a spălat pe mâini simbolic și a declarat: „Treaba voastră!”, deși era treaba lui să decidă în dreptul Mântuitorului. Iar autoritatea pentru astfel de situații ne-a încredințat-o Dumnezeu fiecăruia: „Fiul omului, te pun păzitor peste casa lui Israel. Când vei auzi un cuvânt care va ieși din gura Mea, să-i înștiințezi din partea Mea! Când voi zice celui rău: «Vei muri negreșit!», dacă nu-l vei înștiința și nu-i vei spune, ca să-l întorci de la calea lui cea rea și să-i scapi viața, acel om rău va muri prin nelegiuirea lui, dar îi voi cere sângele din mâna ta!” (Ezechiel 3:17,18; vezi și Ezechiel 33:1-9).

Și, pentru că relația de frățietate este definită de dragoste, a căuta să-l scot pe aproapele meu din conflict sau greșală depășește sfera strictă a datoriei. Cel care iubește nu poate să nu facă eforturi ca, după ce l-a corectat pe fratele său, să-l ierte. Omul care a beneficiat de actul divin al iertării va împărtăși în jurul lui din spiritul iertării.

„Când cel greșit primește muștrarea făcută în iubirea lui Hristos și-și recunoaște vina, cerând iertare de la Dumnezeu și de la fratele său, o lumină cerească îi umple inima. Cearta s-a sfârșit, prietenia și încrederea s-au refăcut. Uleiul iubirii îndepărtează durerea pricinuită de rănire. Duhul lui Dumnezeu leagă inimă cu inimă și în cer e muzică datorită unirii ce a avut loc”⁴.

Așadar, oricâte sfaturi și soluții omenesci am căuta, fără influența Duhului lui Dumnezeu, care convinge omul în ce privește „păcatul, neprihănirea și judecata”, toate sunt zadarnice. Duhul Sfânt este Cel care mă sensibilizează ca să pot imita, în atitudinea și în comportamentul meu, caracterul Mântuitorului.

Jertfa Mântuitorului, pe care o accept ca garanție a vieții veșnice atât de mult dorite, mă determină să dau la o parte barierele orgoliului, ale prejudecăților și rigorilor sociale în care trăim și să mă îndrept spre fratele sau sora mea pentru a reface relația, căutând împăcarea, neprecupețind niciun sacrificiu sau efort omenesc posibil.

„Dar acum, în Hristos Isus, voi, care odinioară erați depărtați, ați fost apropiați prin sângele lui Hristos. Căci El este pacea noastră, care din doi a făcut unul și a surpat zidul de la mijloc care-i despărțea” (Efeseni 2:13,14). ■

Felix Jercău este pastor în districtul Slatina.

¹ Ellen White, *Mărturii*, vol. 7, p. 260.

² Ellen White, *Mărturii*, vol. 4, p. 180.

³ Ellen White, *Mărturii*, vol. 7, p. 260, 261.

⁴ Ellen White, *Mărturii*, vol. 7, p. 261.

Rolul pastorului în rezolvarea tensiunilor din comunitate

Problemele bisericii

De-a lungul anilor, deseori, biserica a fost afectată de diferite neînțelegeri și probleme care au apărut în sânul ei. În vremurile din urmă, când conflictul dintre bine și rău va atinge cote maxime, biserica va cunoaște o escaladare a problemelor de neimaginat.

Se vor înmulți problemele de natură doctrinară, creând confuzie în multe minți, și biserica va avea de suferit în activitatea ei. Mișcări disidente care vor contesta organizația și rânduielile vor zdruncina din temelii instituțiile bisericii. Curente liberale vor arunca la pământ standardele morale rânduite de Dumnezeu pentru biserică. Spiritul lumii va pătrunde brutal, sfidând spiritul Evangheliei, și va produce o tensiune fără precedent între membrii bisericii.

Pe lângă aceste influențe devastatoare, viața bisericii va fi tot mai frecvent afectată și de conflictele dintre frați (mândrie, invidie, dorința de întâietate), de abateri morale și încă multe altele, cu tot felul de subtilități greu de sesizat și de identificat.

orez, iar pâine era pe apucate. La noi în comunitate erau câteva văduve singure și sărace. Când venea, pastorul nostru aducea o sacoșă plină cu pâine și una cu jumătăți de kilogram de orez, zahăr, ulei și ce mai găsea. Trecea pe la fiecare și le lăsa câte ceva. Scotea Biblia, le citea câte un pasaj plin de speranță, apoi se ruga cu ele. În urma lui lăsa suflete cu lacrimi de mulțumire în ochi și cu simțământul că omul lui Dumnezeu le-a deschis ușa.

Și prezbiterul continuă: „Dacă cineva se certa cu altul, între serviciile divine din Sabat se ducea pe la ei. Se apropia de ei cu blândețe, vorbindu-le de dragostea Mântuitorului și de răbdarea Lui, de smerenia și blândețea Lui pe care trebuie să ni le însușim și noi.

Se ruga cu toți, le citea din Scriptură și plângea lângă ei. Dacă cei doi nu se împăcau, rămânea și a doua zi și se ducea după ei la câmp, unde munceau. Dacă erau la cules de porumb, culegea în rând cu ei și continua cu stăruința împăcării. Nu pleca acasă până nu-i lăsa împăcați. Acesta a fost pastorul pe care noi nu-l putem uita și de atunci altul ca el nu am mai avut.”

Această experiență poate spune mai mult decât un tratat de consiliere sau tehnici de abordare a conflictelor. Ea ilustrează foarte bine ce înseamnă un pastor căruia îi pasă de sufletele încredințate spre păstorie, dându-și el însuși sufletul pentru ele. Așa arată pastorul care și-a înțeles chemarea.

El își iubește lucrarea, e copleșit de solemnitatea ei înfricoșătoare și-i iubește oamenii. Din această pricină îi rabdă, nu se supără pe ei când îl disprețuiesc, nu se lasă provocat, nu le spune cuvinte aspre, sentențioase sau jignitoare. Este conștient de neputințele lui și tot ce face vine din legătura continuă cu Duhul cel bun al răbdării și al înțelepciunii. Se roagă pentru ei, plânge alături de ei, identificându-se cu problemele lor, pentru că e slujitorul lor în Numele Celui ce l-a chemat la slujire.

Rolul pastorului

Cu ani în urmă eram în comitetul unei comunități, comitet caracterizat printr-un spirit de respect față de pastor, dar și de exigență. I-am întrebat dacă au în minte numele unui pastor care le-a împlinit așteptările și pe care nu-l pot uita. Unul dintre prezbiteri mi-a răspuns: „După fratele X, noi nu am mai avut pastor!”

Mirat la culme, pentru că știam că de atunci trecuseră câțiva pastori pe acolo, oameni cu nume, am întrebat ce a făcut acel pastor de le-a rămas în amintire ca nimeni altul. Și prezbiterul a continuat: „Erau vremuri grele pe atunci; nu se găseau ulei, zahăr, făină,

Probleme generate de abateri doctrinare

Cu siguranță că cele mai triste, mai dureroase și mai greu de tratat sunt problemele generate de abaterile doctrinare. Acestea lucrează deseori un timp în ascuns, ca o diversivune bine mascată, și ating de cele mai multe ori oameni cu putere de influență. Și, dacă pe deasupra au mai avut în biserică și o poziție mai vizibilă, efectele vor fi mai mari și mai traumatizante.

Pastorul trebuie să se aștepte la orice pe tărâmul acesta al amăgirilor care conduc la devieri doctrinare. Recuperarea celor care apucă pe astfel de căi este dificilă și uneori imposibilă. În aceste situații, rolul pastorului devine mult mai angajant. În paralel, un timp îndelungat, pregătește biserica prin învățături sănătoase ale Scripturii și lumină din Spiritul Profetic. El îi vizitează pe toți membrii, punându-i în temă cu pericolul învățăturilor care circulă prin comunități, fără să nominalizeze pe cei care au astfel de convingeri.

Stă de vorbă plin de răbdare cu cei care împărtășesc astfel de convingeri dăunătoare comunității. Pentru aceasta, trebuie să studieze bine problema și să cunoască istoricul acestor curente. Un rol foarte important îl are ajutorul din partea conferinței, cu care pastorul trebuie să conlucreze strâns și constant.

Cu toate că lucrarea în astfel de situații este epuizantă, dură și extrem de tulburătoare, pastorul trebuie să rămână în orice moment omul lui Dumnezeu. Numai înțelepciunea Duhului Sfânt ne poate da stăpânire de sine, putere și demnitate, calități atât de necesare în astfel de împrejurări.

Dacă, după toate încercările făcute cu răbdare și în timp suficient, nu se ajunge la rezultatul dorit și trebuie să prezentăm cazul în fața comunității spre rezolvare, spiritul Domnului Isus să stăpânească întreaga ființă și întreaga lucrare a pastorului.

Nicio clipă să nu se dea impresia că vrem să scăpăm de niște proscrisi care trebuie alungați din turmă. Comunitatea trebuie să simtă durerea și să continue să se roage pentru cei dezaprobați în felul decis.

Am în minte un caz al unui tânăr inteligent și plin de charismă care își făcuse biserica lui separată, cu altă denumire decât cea a bisericii-mamă. Am stat de vorbă de multe ori cu el; a venit la mine la birou și după ce fusese exclus. Era tulburat și simțeam că se duce în el o luptă teribilă. De fiecare dată, de câte ori ne des-

părteam, ne rugam păstrând o relație de respect reciproc. Simțeam că încă ne leagă ceva.

După un timp, am aflat că a revenit în biserică și, mai târziu, mi-a povestit cum s-a hotărât să se întoarcă.

„Eram hotărât”, spune el „să înregistrez noua biserică în mod oficial, cu statut recunoscut de autorități. Nu știam cum, unde să mă duc și cu ce să încep. Și m-am hotărât să merg chiar la Uniune. Când am ajuns, m-a întâmpinat chiar președintele Uniunii, spunându-mi că persoana pe care o căutam nu era acolo. Apoi m-a întrebat ce problemă am și dacă mă poate ajuta cu ceva.

I-am spus ce plan am, cum se va numi noua biserică și i-am cerut să mă îndrume la o persoană care să-mi rezolve problema. M-a privit mai întâi uimit, apoi, cu multă înțelegere, mi-a spus că numele noii biserici aproape că se confundă cu cel al bisericii-mamă și că nu ar fi așa de potrivit.

Apoi a trecut peste acest amănunt, și-a scos agenda și, cum stăteam pe singurul scaun de la o masă din hol, dumnealui fiind foarte înalt, s-a plecat în genunchi lângă mine și, pe o coală de hârtie, mi-a scris numărul de telefon al persoanei de care aveam nevoie, dându-mi și alte lămuriri. Când am văzut eu atunci cum președintele Uniunii stătea în genunchi în fața mea, cu o blândețe ca a Domnului Isus, am auzit înăuntrul meu parcă un strigăt: «Până când mă vei lovi?» și am plecat hotărât să mă întorc în Biserica Adventistă.”

Din fericire, acest tânăr întâlnise în calea lui un pastor, un om al lui Dumnezeu care s-a lăsat folosit de Duhul Sfânt, împlinindu-și astfel rolul. ■

*Teofil Petre este pastor în Conferința Munte-
nia.*

Drumul Ierusalimului

Orice om străbate în viață un drum mai lung sau mai scurt, de 60-80 de ani. La fel și orașele, au și ele o viață și un drum. Unele trăiesc puțin și rămân o ruină, altele trăiesc mai mult și ne lasă în urmă un *tel*, adică o movilă cu molozul fazelor prin care au trecut.

Ierusalimul este unul dintre cele mai longevive orașe din istorie. Are un drum de peste 4 000 de ani, dintre care 3 000 de ani de capitală. Puține orașe se pot mândri cu o astfel de istorie. Vă invit să străbatem etapele istoriei din lungul drum prin timp al Ierusalimului.

Lira, emblema Orașului lui David.

Placă comemorativă din Muzeul Ierusalimului: Avraam și Melhisedec.

Urušalaim – Ierusalimul păgân

Urušalaim este numele cu care intră în istorie, atestat în documentele egiptene, *Textele blestem*, circa 1900 î.Hr. Va intra în istoria biblică odată cu vestitul rege al Iebusului, Melhisedec, care a ieșit în întâmpinarea lui Avraam cu pâine și vin. Pe atunci, încă mai erau oameni credincioși lui Dumnezeu, iar Melhisedec era unul dintre puținii închinători adevărați ai lui Iehova.

Iebusul lui Melhisedec era construit pe o stâncă solitară, numită Ofel, înconjurată din trei părți de văi adânci. Suprafața lui nu avea mai mult de 10 ha, unde locuiau în jur de 2 000 de oameni. Deși pe atunci era o cetate mică, a jucat un rol important. Regele Urušalaimului, Abdu Hepa, i-a trimis câteva scrisori faraonului egiptean cerându-i ajutor împotriva habirului.

Tot el a organizat prima coaliție de regi canaaniți care să lupte cu evreii lui Iosua. Deși inițial înfrânt și cucerit, Iebusul a reușit să-și păstreze independența și neutralitatea în mijlocul semințiilor lui Israel. Se afla situat chiar la hotarul dintre Iuda și Beniamin. Avea

un puternic izvor de apă, Ghihon, cu o cale de acces ascunsă într-un tunel și o puternică poziție strategică, dar, probabil, au folosit multă diplomatie pentru a supraviețui printre evrei timp de peste 400 de ani.

Ierusalimul evreilor

Îr David va fi noul nume, dar va rămâne în istorie Ierusalim – Orașul Păcii. În anul 1004 î.Hr., David cucerește Iebusul, îl alege drept capitală și mută și chivotul aici, punând bazele viitoarei capitale religioase. Solomon construiește templul. Religia rămâne, de acum, principala vocație a Ierusalimului.

Dinastia lui David a domnit aici până în anul 586 î.Hr., prin 22 de regi, iar epoca a fost numită „Perioada Primului Templu” – timpul de glorie al Ierusalimului. Din toate părțile, veneau pelerini să-i vadă gloria și să-i asculte pe înțelepții lui. În această perioadă, au trăit majoritatea profeților și s-a scris cea mai mare parte a Vechiului Testament. Epoca aceasta s-a încheiat printr-un mare dezastru: distrugerea Ierusalimului și robia babiloniană de 70 de ani.

Templul lui Zorobabel a fost început în anul 536 î.Hr. și terminat în anul 516. Acum începe „Perioada celui de-al Doilea Templu”, care se va sfârși prin distrugerea lui de către romani, în anul 70 d.Hr. Aceasta este epoca lui Ezra și Neemia, a regilor macabei, dar și a lui Isus Hristos. Ierusalimul cunoaște apogeul dezvoltării sale. Ajunge la 80 000 de locuitori, având cel mai vestit templu din Antichitate și milioane de pelerini vin să se închine aici.

Viitorul orașului depinde de atitudinea locuitorilor lui față de Isus. Mântuitorul a iubit mult Ierusalimul, l-a numit „orașul Meu”. A fost prezent la toate marile sărbători. A predicat cele mai mari și mai solemne predici. A făcut o mulțime de vindecări și a încercat să facă o reformă în actul închinării de la Templu.

Dar toată activitatea Sa i-a îndârjit și mai mult pe conducătorii Ierusalimului împotriva Sa. În final, a plâns pentru Ierusalim, compunându-i un imn de jale, și a murit pentru el și pentru toți oamenii.

Ierusalimul neamurilor

Aelia Capitolina este orașul păgân, construit de romani. Din anul 135 d.Hr., iudeii nu mai au nici măcar dreptul să mai intre în cetate. Aici se putea vedea vestita stradă Cardo, forumul și templele păgâne care au răsărit în locul sinagogilor. Legiunea a X-a Fretensis a staționat aici.

Pe placa de la intrare în oraș scrie din nou Ierusalim (Ieroșolaima), începând cu anul 326, când a devenit oraș creștin-bizantin. O mulțime de biserici l-au împodobit și o mulțime de pelerini l-au vizitat.

Al Quds (Sfântul) este orașul musulman cucerit de arabi în 637. Bisericele au fost înlocuite cu moschei, Al Quds devenind centrul confruntării acerbe dintre creștini și musulmani. De mai multe ori a fost ocupat, când de unii, când de alții. Au fost demolate și reconstruite biserici și moschei, au murit mii de oameni și s-a manifestat multă patimă firească.

Al Quds și Ierusalim sunt cele două nume, depinde de cine stai de vorbă. Începând cu anul 1900, s-au întors aici mulți evrei din toată lumea. Dragostea pentru orașul lor nu s-a stins. În tot timpul pribegiei, se salutau între ei prin cuvintele: „Anul viitor ne vedem în Ierusalim.” Au construit un oraș nou în partea de vest a orașului antic, care s-a extins mereu, până în zilele noastre.

Ierusalimul disputat

Din anul 1948, evreii au reînființat statul Israel și au numit Ierusalimul capitală. Erau stăpâni doar pe partea de vest, dar din anul 1967 au recucerit și orașul de est, partea antică, reunificând tot orașul. În prezent, locuiesc în Ierusalim în jur de 700 000 de evrei, 200 000 de arabi și un număr nesemnificativ de creștini. Fiecare grup religios își are locurile lui sfinte și fiecare îl revendică pentru ei.

Ierusalimul este un oraș unic: Centrul religios al iudeilor și capitală politică, Centrul religios al creștinilor, locul unde a murit, a înviat și S-a înălțat în slavă Isus Hristos, și Centrul religios musulman, locul de unde se spune că Mahomed s-a înălțat la cer. Departe de a fi un

oraș al păcii, o atmosferă rece, de gheață, caracterizează relațiile dintre cele trei comunități. Dacă nu este Hristos în centru, nu este nimic.

O umbră sinistă planează deasupra acestui oraș: evreii religioși își doresc cu înfocare platforma Muntelui Templului pentru a reconstrui Templul, iar musulmanii strigă ca din gură de șarpe că moscheele lor sunt în pericol de a fi demolate. Același loc sacru este disputat de două religii și de două popoare. Cine va rezolva ecuația?

Mântuitorul este departe. Ne-au rămas doar lacrimile și cuvintele Sale: „...și Ierusalimul va fi călcat în picioare de neamuri până se vor împlini vremurile neamurilor” (Luca 21:24). Diplomația, banii și armele încearcă să-i decidă viitorul. Refuz să mă gândesc la ceea ce se va întâmpla într-o zi în Ierusalim, în acest loc îmbibat de istorie, unde s-a adunat atâta ură și patimă și unde s-a concentrat tot formalismul rece al monoteismului.

Ierusalimul cel Nou

În jur de 4 milioane de pelerini vin anual să viziteze acest oraș, fiecare atras de centrul său religios. Îi auzi pe străzi întrebând: „Unde este locul...? Cu două mii de ani în urmă, pelerinii întrebau: „Unde este [Acela]?” (Ioan 7:11). „Va veni oare la sărbătoare?” Astăzi puțini mai sunt interesați de Isus, vor doar să atingă pietrele, lemnele și cuiele care au avut contact cu Isus. Un mod mistic a înlocuit o relație vie și personală cu Isus.

Drumul Ierusalimului nu se va termina printr-o nouă distrugere, ca acelea de care a avut parte, și nici nu va continua mult într-o nouă situație de ambiguitate. Drumul său este unic și maiestuos.

„Și am văzut un cer nou și un pământ nou... Și am văzut cetatea sfântă, Noul Ierusalim, coborând din cer, de la Dumnezeu, pregătită ca o mirească împodobită pentru soțul ei” (Apocalipsa 21:1).

Vă aștept, prieteni, la poarta Noului Ierusalim; voi avea în mână o ramură de finic și o chitară. Pregătiți-vă să cântăm: Ierusalimul meu, te voi iubi mereu! ■

Palatul lui David

Ofel, partea de est, cu urmele zidurilor iebusite și israelite. În centru, Zidul treptelor, care sprijinea Palatul lui David și case zidite pe terasele muntelui.

Traian Aldea este profesor de arheologie la Institutul Teologic Adventist.

Sabatul lunatic

Viața bisericii este și un război continuu, nu numai sărbători și voie bună. Din timp în timp, cad victime în dreapta și în stânga și oricând poate veni rândul celui care „crede că stă în picioare”.

În ultimele decenii, ca și în toată istoria adventistă, ne-au vizitat o serie de erezii, care au răpit suflete. Unii au trecut la „reformă”, alții au trecut la „odihnă”, ori au găsit alte trambuline către lumea seculară. Frați de la care așteptam experiențe mai bune au ajuns chinuți de rabia antitrinitară, exaltați întru paranoia întoarcerii la opiniile pionierești, speriați de iezuiți și masoni infiltrați în somnul cugetului, scuturați de frigurile evolu-teismului sau păliți de luna nouă. Printre ultimele noutăți în materie, este și erezia grosieră pe care am numit-o *sabatul lunatic*.

Săptămâna Babilonului

Mai întâi, o scurtă incursiune în trecut. Nu este un secret că Diavolul urăște Sabatul, pentru că acesta este memorialul Creatorului și Mântuitorului nostru. Vicleanul nu s-a limitat la a-i ispiti pe oameni să profaneze Sabatul sau să-i schimbe locul, ci le-a sugerat popoarelor lumii „săptămâni” sucite – de 5, 6 zile sau de 8, 9 și 10 zile.

Fiul zorilor, luceafărul Babilonului, a inspirat caldeenilor superstiția unui ciclu săptămânal straniu, restartat la fiecare început de lună. Odată cu sărbătoarea lunii noi începea numărarea zilelor nefaste (cu ghinion), care cădeau pe datele de 7, 14, 21 și 28 ale lunii, în care se evitau anumite acțiuni și dorințe și se aduceau jertfe zeilor. Cel puțin una dintre aceste zile nefaste (a 28-a) era zi de odihnă. De asemenea, se marca prin jertfe și interdicții superstițioase data de 19 a fiecărei luni („ziua mâniei”), ea fiind a 49-a zi de la începutul lunii anterioare (30+19), încheind o serie de 7×7 zile.

Învățații care nu acceptă relatarea biblică (Geneza 2:1-3; Exodul 20:11) sunt în ceață cu privire la originea săptămânii. Unii recunosc că nu se știe cum a apărut în iudaism săptămâna continuă, alții cred că aceasta ar fi de origine

babiloniană. Pe de o parte, săptămâna exista deja în Regatul Ebla (2300 î.H.) cu mult înainte de atestarea săptămânii babiloniene. Pe de altă parte, săptămâna babiloniană este complet diferită de cea ebraică.

Babilonienii denumeau luna plină *šabattu*, asemănător cu termenul ebraic *šabbat*. Totuși *šabbat*-ul ebraic vine de la verbul *šabat*, „a înceta lucrul”, în timp ce termenul babilonian *šabattu* vine din sumeriană (*sa-bat* = „semi-repaus”). În Babilon însă, *šabattu* denumea luna nouă, nu zilele nenorocoase. Și apoi, caldeenii înșiși au părăsit săptămâna lor lunatică, adoptând, în epoca romană, săptămâna iudaică, însă dedicată „oștirii cerului”. Săptămâna astrologică era marcată de un antisabat specific, zi de târg și de vizitat temple: Ziua lui Saturn, apoi Ziua Soarelui, care coincideau cu sâmbăta și duminica adoptate de creștini.

Sabat și Lună nouă în Biblie

În ebraică, Luna nouă era *roš hódēš* (început de lună) sau *hódēš* (lună, înnoire). Niciodată nu era numită *šabbat*, deși era o zi de sărbătoare în care se evitau muncile obișnuite (Amos 8:5), se dădeau ospete (1 Samuel 20:5,18,27), întruniri publice la locuințele profeților, leviților etc. (2 Împărați 4:23) și se aduceau jertfe speciale (1 Cronici 23:31).

Luna nouă este menționată adesea împreună cu Sabatul¹, fiind cele mai frecvente sărbători, amândouă anterioare Exodului. Moise arată că săptămâna și Sabatul sunt de la facerea lumii, dar nu spune nimic despre Sărbătoarea Lunii noi. Știm însă că popoarele semitice aveau un cult special al Lunii, care era mai important decât cultul Soarelui, și amândouă cetățile în care a locuit Avraam (Ur și Harran) erau dedicate Lunii (Sin).

Patriarhii au părăsit cultul astrelor, dar marcarea lunii noi într-un mod special a rămas în mod natural în tradiția de familie, deoarece acesta era modul în care se măsura timpul. Nu putem măsura totul în săptămâni, ci trebuie să măsurăm lunile și anii. De aceea, începutul lunii

și al anului era important. Luna nouă nu este pomenită de Moise printre sabatele și sărbătorile din Leviticul 23. Dar Dumnezeu lui Moise, deși nu a instituit această sărbătoare, ca dovadă că era doar o tradiție, a acceptat-o ca întrunire publică, în care trebuia să se sune din trâmbițele de argint (Numeri 10:10) și să se aducă Domnului jertfe (Numeri 28:11-15). În mod special, prima zi a lunii a șaptea (care în calendarul iudaic actual este Anul Nou) trebuia să se marcheze cu sunete de trâmbiță și dublarea jertfelor specifice Lunii noi (Numeri 29:1-6).

Mai este însă actuală Sărbătoarea Lunii noi? Apostolul scrie apăsător că nimeni nu trebuie să ne judece pentru neglijarea umbrelor: sărbători, *luni noi* și sabate calendaristice (Coloseni 2:16-17; cf. Leviticul 23) și că „pândirea” calendarului iudaic (Galateni 4:9-11 „zile, *luni*, vremi și ani”) este comparabilă cu întoarcerea la preceptele infirme ale păgânismului și îndepărtarea de Evanghelie. Aceasta este tot ce ne învață Noul Testament despre luna nouă.

Viziunea lui Isaia

Există însă o profeție foarte frumoasă în cartea lui Isaia (66:23), unde Domnul promite: „În fiecare lună nouă și în fiecare Sabat, va veni orice făptură să se închine înaintea Mea.” De obicei, presupunem frumos că aceasta ar descrie lumea nouă prevăzută în Apocalipsa, unde pomul vieții rodește în fiecare lună fructe diferite (Apocalipsa 22:2), așa că va trebui să ne înfruptăm în fiecare lună din alt rod.

În realitate, profeția lui Isaia este un scenariu condiționat, care nu se referă la viitorul așteptat de noi, ci la un viitor care fusese pregătit pentru Israelul pocăit din era precreștină². Această înnoire profețită nu este paradisul promis în Noul Testament, pe care-l așteptăm noi, ci o epocă de aur a Ierusalimului pământesc (Isaia 65:18,19), care, evident, nu a venit, deoarece profeția a fost zădărniciată de necredința poporului ales (cf. Ieremia 18:9-11).

Paradisul prezis de Isaia este imperfect, deoarece încă avea să existe păcatul și moartea (v. 20), procrearea (v. 23), precum și unele din blestemele Genezei (v. 25). Sistemul ceremonial ar fi fost încă în vigoare (Isaia 66:20,21) și, pe lângă sărbătorile știute, ar fi fost în vigoare jertfele (Isaia 56:6,7). Scenariul din Isaia trebuie filtrat cu grijă prin Evanghelie, înainte de a-l aplica la Apocalipsă.

La fel și Sărbătoarea Sukkot, din Zaharia 14:16-19, este pusă în legătură cu un scenariu al apărării Ierusalimului de după exil, pe când încă exista poporul egiptean și sistemul Templului (v. 20). Dumnezeu prevăzuse că toate popoarele lumii vor veni să se închine la Ierusalim (Isaia 2). Un nou Ierusalim și un templu mai strălucit decât al lui Solomon aveau să se ridice după exilul babilonian (cf. Ezechiel 40 – 48). Zadarnică așteptare însă. Aceste extraordinare profeții nu s-au împlinit la timpul lor și nu se vor mai împlini vreodată, așa cum au fost concepute. Isus Însuși a plâns pentru că acest vis s-a sfârșit (Luca 19:41-44; 7:30). Era profețit că Ierusalimul de după Ieremia nu va mai fi distrus niciodată (Ieremia 31:40b). Dar profeția a eșuat, pentru că poporul lui Dumnezeu a eșuat.

Adevărat Sabat sau o nouă bazaconie?

Isaia (47:13, trad. autorului) le scria sarcastic israeliților care importaseră obiceiuri babiloniene:

„Te-ai istovit cu-atâtea strategii...

Să se ridice să te mântuiască
cei ce-mpart cerul, pânditorii de astre,
care-ți vestesc mereu, la lună nouă,
că vine baftă mare sau dezastre!”

Un cult calendaristic bizar a apărut de curând în lume, atacând bisericile creștine sabbatiste: adventiști, mesianici și alți pocăiți de ziua a șaptea. Unul dintre prietenii mei vechi s-a împotmolit în această ispită, crezând că ea ar fi ultima lumină trimisă de Dumnezeu. Noutatea aceasta nu este altceva decât vechea superstiție babiloniană, cu minime modificări. Credincioșii aceștia – poate bine intenționați, dar sigur rătăciți – părăsesc ciclul săptămânal neîntrerupt, pe care l-au păstrat întotdeauna religiile abraamice: iudaismul, creștinismul și islamul.

Se pretinde că Sabatul ar fi în strictă dependență de un calendar lunar, că săptămâna biblică nu ar fi un ciclu de șapte zile, neîntrerupt și independent, ci că Sabatul ar cădea întotdeauna pe datele de 8, 15, 22 și 29 ale fiecărei luni. Pe drept îl numim sabbat lunatic, deoarece cade când în apă, când în foc: într-o lună, duminica, în alta, vineri...

Mișcarea browniană

Pionierul sabatului lunatic este J. D. Brown, electronist și muzician din Oklahoma, un creștin cu cosită de nazireu (pentru a atrage puterile samsonice!), condamnat pentru sperjur și complicitate cu rasiștii. În pușcărie (1992-1994) ar fi auzit o voce care i-a destăinuit o mare lumină, după care s-a pus pe studiu și, în 1998, a scris *Ținerea vremilor hotărâte ale lui Yahwé*. În acest tratat, Brown susține săptămâna babiloniană, bălmăjind texte biblice, care ar sugera că săptămâna originală, dată de Dumnezeu, ar fi cea babiloniană.

Brown a fost inspirat mai degrabă de scrierile lui Friedrich Delitzsch, un filolog neamț antisemit de prin anii 1900, care milita pentru scoaterea Vechiului Testament din Biblie și înlocuirea lui cu concepte „ariene”, după modelul babilonian(!). Acest concept a renăscut și s-a răspândit în special printre membrii unor grupuri rasiste și antisemite americane („Identitatea creștină”).³

Căzută „din cer” pe cale turistică sau prin internet, apoi tradusă de Google, documentația lunatică a intrat și în România, afectând câteva familii sabatiste, între care și o duzină de adventiști.

Argumente iluzioniste

Argumentele pe care aceștia le aduc au față deșteaptă, dar, la o cercetare cinstită, se dovedesc toate o mlaștină de erori. Ne întrebăm serios, cum este posibil ca niște argumente perfect idioate să fie acceptate de oameni care par să fie studioși și de bună credință. Din lipsă de spațiu și din cauza neseriozității acestor argumente, vom lua în discuție numai câteva.

Se susține că Sabatul ar trebui să cadă în fiecare lună în ziua a opta, deoarece Moise spune că pruncii trebuie circumciși în ziua a opta, iar Isus afirmă că acest sacrament se efectua în Sabat (Leviticul 12:2,3; Ioan 7:22,23). Dar Moise nu vorbește despre a opta zi a lunii, ci despre a opta zi de la nașterea copilului, așa cum se știe de când lumea. Iar Isus nu spune că circumcizia trebuia să aibă loc întotdeauna sâmbăta. El spune că, chiar atunci când cădea sâmbăta, circumcizia trebuia efectuată în a opta zi a bebelușului.

Calendarul propus, în care primul Sabat din lună cade întotdeauna pe data de 8, este în dezacord cu săptămâna Genezei. Măsurarea timpului a început cu prima zi a săptămânii, dar luna a apărut pe cer în a patra noapte. Prin urmare, când au fost primul crai nou și primul sabat de ziua a opta?

Day 1	Day 2	Day 3	Day 4	Day 5	Day 6	Day 7	Day 8
2	3	4	5	6	7	8	9
10	11	12	13	14	15	16	17
18	19	20	21	22	23	24	25
26	27	28	29	30			

Un alt argument lunatic: datele din sezonul pascal (vezi Leviticul 23) și din Săptămâna Patimilor ar stabili că data de 15 a fiecărei luni ar fi o sâmbătă, deci zilele de 8, 22 și 29 ar fi fost, de asemenea, sâmbete. Dar numai zilele de 15 și 21 ale primei luni erau sabate, și nu sabate săptămânale, ci calendaristice (ceremoniale).

Se mai susține că termenul ebraic *mô'ādîm* (vremi hotărâte) din Geneza 1:14 ar include și Sabatul. *Mô'ādîm* denumește însă orice termen convențional (Exodul 9:5; Osea 2:11 etc.), iar în sens religios, *mô'ādîm* (sărbătorile)⁴ sunt menționate de obicei *pe lângă* Sabat și lună nouă. Moise spune că Dumnezeu a creat astrele, nu doar pentru a lumina, ci și pentru a măsura timpul: zile, termene stabilite (vremi hotărâte) și ani (Geneza 1:14), bine știind că toate datele, religioase sau laice, sunt numite după zi, lună și an.

Moise și profeții sau Isus și apostolii nu au învățat nicăieri că sâmbăta trebuie calculată după luna nouă. Dacă acesta era adevărul, el trebuia exprimat clar, nu să-l deducem noi acum din calcule. Această tăcere asurzitoare este mai convingătoare decât toată senzația creată în jurul lunii noi.

Noua lumină a sabatului lunatic nu este altceva decât un întuneric vechi și absolut. O minimă înțelepciune ne-ar conduce la mai multă modestie și la nevoia de a ne consulta cu întreaga comunitate de credință când apar asemenea provocări. A merge singur înainte prin rai, ca Eva după pricolică, este riscant. ■

Florin Lăiu este profesor de teologie biblică la Institutul Teologic Adventist.

¹ Amos 8:5; 2 Împărați 4:23; Isaia 66:23; Ezechiel 46:1,3.

² Isaia 51:16; 52:11; 65:17.

³ Frank Klin, „The Lunar Sabbath: Lost Ancient Truth? or Modern Invention?”, Maranathamedia.com, 2012.

⁴ Numeri 10:10; 2 Cronici 2:3; 8:13; Ezra 3:5; Neemia 10:33,34; Isaia 1:14; Plângerile 2:6; Ezechiel 44:24; 45:17; Osea 2:13.

Daniel Chirileanu

*În fiecare zi, noi tot plecăm de undeva
Și spunem celorlalți că stăm acasă,
Deși acolo unde poți opri și poți primi ceva
Nu e mai mult decât o altă masă.*

*ACASĂ e acolo unde gândul luminează,
Acolo unde mai auzi și-acum copacii fremătând
Și glasul mamei adormit încă vibrează,
Iar păsările încă-ți stau în amintiri cântând.*

*Acasă-i unde-ntâi te-a strâns în brațe tata,
Și unde orice loc pe care-l calci e sfânt;
De-acolo vin și fiul tău, și fata,
Acolo te întorci mereu, la primul tău pământ.*

*În fiecare zi străbatem mări de bulevarde
Și se topesc sub noi neîntâmplute amintiri,
Dar suntem treji doar fiindcă inima ne arde
De dorul încă așteptatei reveniri.*

ACASĂ

*În gândul meu, acasă încă-mi cântă doina,
Aud izvorul fremătând sub talpa mea de-atunci
Și tot mai caut încă negăsită noima,
Alerg cum fug spre casă cetele de prunci.*

*Acasă-al meu e parcă diferit de-al tău
Și doina mea e dintr-o altă jale;
Dar, dacă-ascuți, vei auzi cum tu și eu
Avem de-acasă pân-aici aceeași cale.*

*Cândva ne vom întoarce tot acasă,
Acolo unde mai visează gândul nostru greu
Și vom afla că nici acolo nimănui nu-i pasă.
Acasă, pentru noi, e numai DUMNEZEU.*

De vreo 20 de ani încoace (de la Festivalul de Creație, Bacău 1994), tot auzim acest inconfundabil glas molcom de dac stilizat coborând pe Bistrița Aurie peste câmpiile noastre albe acum, gata de seceriș. Dar parcă acum ceva stă să-i dea în clocot în sufletul năboind de dor și așteptare după altceva: ACASĂ. Ca într-o odisee neterminată, sufletul poetului se zbate în chinurile terestre, cu ochii ațintiți spre stele, cerșind o umbră de alinare. Grea este desprinderea de „primul tău pământ”, care nu vrea să se dezlipească de gleznele încă buimace, mereu plecând de undeva și încă neajunse unde trebuie.

ACASĂ nu poate fi din zidirea aceasta, în ciuda faptului că aici ne mai caută încă glasul mamei și brațele tatălui mai încearcă încă să

ne îmbrățișeze în catifeaua caldă a amintirilor ancestrale. Deși ne mai cheamă încă izvoarele, jalea mioritică și doina cu un magnetism terestru nedeslușit și tandru, cântarea așteptatei reveniri ni se prelinge în suflet cu fiorul ei de dincolo de zare. Acolo este ACASĂ.

Soluția aleasă de poet este ascunsă strategic în ultimul vers: „Acasă, pentru noi, e numai DUMNEZEU.”

Știam de *Sola Scriptura*, am aflat de *Sola Fide*, ne încredem în *Sola Gratia*, acum adăugăm formula totală *Solus Deus*. Numai Dumnezeu ne poate garanta sejurul spiritual. Numai în Dumnezeu suntem în siguranță deplină, chiar cu mult înainte de a fi ajunși la destinație. Așa că ne oprim aici să exclamăm împreună cu poetul Daniel Chirileanu: *Soli Deo Gloria! Amin!* ■

*Ion Buciuman
este realizatorul
emisiunii
„Poezia speranței”
la SperanțaTV.*

Desființarea grupelor Școlii de Sabat în perioada comunistă

Ministerul Cultelor considera că Școala de Sabat era serviciul religios cu cea mai mare influență asupra credincioșilor. „Pericolul” desfășurării studiului în grupe de 7-10 persoane era argumentat prin faptul că: Școala de Sabat pe grupe este un adevărat seminar de instruire a credincioșilor, prin care instructorii îi puteau mobiliza la acțiuni de „prozelitism” și la rezistență împotriva măsurilor regimului; în cadrul unei grupe restrânse, toți membrii deveneau participanți activi în dezbaterile temelor de studiu, însușindu-și astfel cunoștințe temeinice și convingeri puternice; se putea ușor sesiza absența unui membru, plănuiindu-se vizitarea acestuia acasă pentru a se cunoaște motivul absenței; grupa restrânsă favoriza stabilirea unor strânse legături de părtășie și susținere între membri; în cadrul grupei puteau fi ușor cunoscute problemele, lipsurile și necazurile membrilor, astfel încât biserica putea interveni pentru susținerea lor; în multe comunități, colecta pentru zecimi și daruri se realiza în grupe, exercitându-se astfel un „control” asupra contribuției membrilor; în plus, activitatea grupelor nu putea fi cunoscută și controlată de Securitate, fiind imposibilă recru-

tarea unui număr atât de mare de informatori; instructorii imprimau în rândul credincioșilor „un misticism excesiv” și exercitau presiuni continue asupra conștiinței credincioșilor.

Reprezentanții Ministerului Cultelor au înțeles în mod corect rolul fundamental al Școlii de Sabat în creșterea spirituală a credincioșilor. Pentru a limita dezvoltarea bisericii, se considera că era imperios necesar desființarea Școlii de Sabat. În acest scop, Ministerul Cultelor a pregătit documentația necesară în vederea desființării acestui sistem de catehizare. Mai întâi, ministerul a făcut ceea ce fusese instruit să facă – a consultat partidul.

Legalitatea Școlii de Sabat

În urma cercetării documentației pregătite de minister, în mod surprinzător, răspunsul Comitetului Central al PMR din 1953 reliefa caracterul legal al acestei forme de catehizare. „În urma cercetării Statutului de organizare și funcționare al cultului și coroborării cu articolul 84 din Constituție și prevederile Legii pentru regimul general al cultelor (1948), a reieșit că adventiștii pot face catehizarea tuturor credincioșilor după normele și tradiția lor, indiferent de vârsta acestora.

De asemenea, se preciza că „lucrarea de învățare a Scripturilor” nu se limitează numai la un anumit număr de credincioși și nu durează numai o perioadă de timp, ci întreaga viață a credinciosului.

În consecință, „nu există nicio prescripție legală care să condiționeze exercitarea acestui drept al credinciosului de vârsta sa”. Se mai menționa că termenul „școală” este impropriu, pentru că Școala de Sabat nu are caracteristicile unei școli.

Concluzia exprima o poziție corectă a celui mai înalt for de conducere – partidul – și se părea că această instituție a bisericii, Școala de Sabat, importantă atât pentru adulți, cât și pentru

copii, va fi la adăpost de acțiunile de subminare ale Ministerului Cultelor.

Planul de desființare a Școlii de Sabat în etape

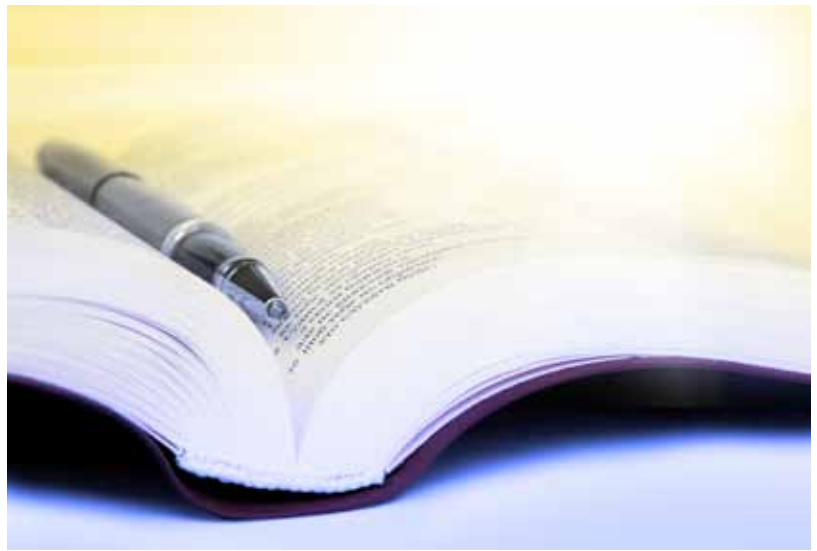
Numai că ministerul a făcut tot posibilul să demonstreze caracterul „nociv” al Școlii de Sabat și interpretările ulterioare ale aceluiași documente au prezentat concluzii contrarii.

Pentru justificarea măsurilor împotriva Școlii de Sabat pe grupe, s-a invocat caracterul „illegal” al acestui sistem de catehizare. Astfel, se considera că includerea Școlii de Sabat în Statutul de organizare și funcționare al bisericii contrazicea în mod flagrant articolul 84 din Constituție, care stabilea că școala era separată de biserică și că niciun cult nu putea înființa școli decât pentru pregătirea personalului deservent. „Timpul îndelungat de când funcționează această școală și obiceiul de care încearcă să se prevaleze cultul este o practică ilegală, contrară principiilor constituționale și este incompatibilă cu noua structură a statului de democrație populară.”

Totodată, se preciza că folosirea instructorilor în cadrul Școlii de Sabat reprezenta o camuflare a personalului clerical care funcționa fără recunoaștere legală. În consecință, Departamentul Cultelor (noua denumire din martie 1956 a fostului Minister al Cultelor) propunea desființarea Școlii de Sabat în două etape. În prima etapă, trebuia să se renunțe la folosirea instructorilor, catehizarea urmând să fie condusă de la amvon de către pastor sau de către delegatul său. În a doua etapă, urma să fie desființată total forma „scolastică” a catehizării.

Președintele Uniunii (Pavel Crișan) trebuia să ia mai întâi măsuri pentru îndepărtarea din funcție a celor mai devotați instructori. Treptat, urmau să fie pregătite condițiile schimbării modului de catehizare cu instructorii, pentru ca, în final, să se poată renunța complet la această „practică mistică”. Pentru a controla și a grăbi aplicarea acestei măsuri, Departamentul Cultelor a cerut conducerii bisericii să întocmească liste cu numele instructorilor Școlii de Sabat, cu datele lor personale, inclusiv profesia și locul de muncă, pentru ca, în caz de rezistență, aceștia să poată fi intimidați și șantațați.

Departamentul Cultelor, nemulțumit de faptul că cei trei administratori ai Uniunii de Conferințe (președintele, secretarul și contabilul consilier) nu își asumau răspunderea îndepli-

nirii acestor măsuri restrictive, i-a stabilit fiecărui în parte atribuții precise, teritoriale (pe conferințe), în acțiunea de desființare a sistemului Școlii de Sabat. În ciuda opoziției din partea comunităților, în decursul unui an, 1960, în urma presiunilor exercitate de către Departamentul Cultelor asupra conducerii bisericii, s-a impus desființarea grupelor Școlii de Sabat în toate bisericile adventiste. Având în vedere rezistența manifestată față de desființarea Școlii de Sabat pe grupe, s-a renunțat la realizarea celei de-a doua etape, aceea a desființării totale.

La un interval de peste zece ani de la desființarea grupelor Școlii de Sabat, a fost impusă desființarea și a celei de-a doua forme de catehizare a adulților – „ora prietenilor” (ocazia de prezentare a doctrinei celor care doreau să se alăture bisericii prin botez). În iunie 1972, o adresă a Departamentului Cultelor către împunerniciți anunța desființarea acestei ore de catehizare.

Ne aducem aminte cât de dificilă a fost revenirea la Școala de Sabat pe grupe după schimbarea de regim din 1989. Cât de mulți membri s-au opus, iar unii dintre ei cu multă determinare. Comuniștii au avut nevoie de un singur an pentru desființare, în timp ce revenirea la grupele Școlii de Sabat a durat ani de zile. Și, din nefericire, mai sunt și astăzi comunități, e drept, puține la număr și cu un număr mai mic de membri, care practică încă sistemul impus de comuniști. Cât de important este să se revină pretutindeni la planul inițial al bisericii și să se adopte forma mondială de desfășurare a Școlii de Sabat pe grupe. ■

Gheorghe Modoran este profesor de istorie bisericească la Institutul Teologic Adventist.

Jurnal de colportaj

Parabola cu sămânța care crește uimitor, „întâi un fir verde, apoi spic, după aceea grâu deplin în spic”, din Marcu 4:26-29, este cea mai potrivită ilustrație pentru impactul activității de colportaj asupra vieții mele.

Începuturi modeste

Îmi amintesc de zilele de început. Colportajul „în fașă” semăna cu doi părinți care duc la templu un prunc și două turturele. Nimeni nu avea experiență. Organizarea și instruirea se dezvoltau din mers. Cărți erau puține, mai ales din cele spirituale, și trebuiau achitate anticipat. Din cauza mașinilor uzate, frații de la editură, cu eforturi mari, căutau să îmbunătățească treptat calitatea cărților. Colportorii nu erau angajați și foloseau ca metodă de lucru lucrarea din casă în casă doar cu prezentare de carte, fără lucrare medicală, însă simțul chemării și importanța lucrării ne ajutau să privim obstacolele ca pe niște provocări.

Pentru dezvoltare este nevoie de timp

O altă problemă era direct legată de viața mea. Aveam nevoie să mă cunosc mai bine și să dezvolt o relație mai apropiată cu Mântuitorul Isus. Îmi amintesc de unele momente când discutam cu oamenii pe care-i întâlneam în lucrare despre programul și principiile pe care le promovez. Unii întrebau: „Sunteți oameni în carne și oase? Puteți trăi așa? Aveți un program ordonat? Ce mâncați dimineața sau la prânz? Vă confrunțați cu ispite? Copiii vă ascultă?” Aceste întrebări m-au ajutat să fiu mai atent cu viața mea și, prin harul divin, să corectez înclinațiile nepotrivite. Mi-am dat seama că, în primul rând, misionarul trebuie să fie „cuvânt întrupat”, o epistolă vie. El este prima carte pe care oamenii o citesc. El este dovada și argumentul că se poate trăi o viață de calitate. Pot spune că, în primul rând, pentru mântuirea mea am fost chemat în colportaj.

Depășind dificultăți

Am fost întrebat de multe ori de către unii frați: „Cum merge treaba? Cât câștigi? Te sacrifici plecând deseori din familie pentru campanii de colportaj? Merită?”

Înainte de a vă face cunoscut răspunsul la întrebările de mai sus, vreau să mai amintesc câteva frânturi din experiența mea. Este adevărat, au fost ani de muncă obositoare, iar la început salariul era extrem de mic. Au fost și experiențe neînțelese până azi. Am avut o situație de încercare deosebită când nu am vândut nimic aproape două săptămâni. Făceam naveta la Arad 30 de kilometri. Nu e ușor..., ținând seama de responsabilitățile unui cap de familie. În situația aceasta și în altele asemănătoare, am avut ocazia să cunosc mai bine relația simplă, dar sigură, a soției mele cu Domnul. Niciodată nu mi-a spus să renunț. Se ruga și mă încuraja să continuăm. Este minunat ca în familie să existe susținere reciprocă în momentele grele care pot apărea, indiferent de domeniul misiunii. Am trecut și printr-o schimbare bruscă. În mod neașteptat, soția s-a îmbolnăvit grav în timpul unei campanii la Oradea. Această situație a produs emoții în familie, cheltuieli neprevăzute și neputința de a mai acorda timpul necesar pentru echipa de colportori. Însă această ocazie ne-a motivat să ne prindem mai tare de Cel care ne-a chemat să-I slujim, bazându-ne pe credințioșia Lui. Rugăciunea noastră fierbinte, unită cu mijlocirea colegilor, a primit răspuns și, într-un timp scurt, soția s-a însănătoșit și azi lucrează alături de mine în colportaj.

Anotimpurile și schimbările de climă

Aș dori să subliniez două lucruri: 1. Aceste „sperietori” nu sunt doar în lucrarea de colportaj. 2. Nu-i tot timpul „iarnă, ploaie și ceață”. Soarele domină. Fără doar și poate, experiențele frumoase au fost mai multe decât cele neplăcute. Chiar și în zilele în care nu aveam prea mult succes din punct de vedere al vânzării de carte, împlinirea nevoilor sufletești și părtășia cu oamenii îmi ofereau satisfacții deosebite și îmi întăreau convingerea cu privire la valoarea acestei lucrări. Totuși, de-a lungul anilor, mii de cărți

spirituale și de sănătate au ajuns în familiile care aveau nevoie de ele. Așa cum Dumnezeu poartă de grijă unei plante să se dezvolte constant, în ciuda intemperiilor și a naturii într-o continuă schimbare, tot așa, diversitatea experiențelor au avut rolul să mă învețe dependența continuă de Dumnezeu.

Îți dau mai mult decât ai cerut

Printre cadourile primite în această lucrare, echipa a reprezentat pentru mine un cadou special. Fără să exagerez, chiar dacă mai sunt greșeli, echipa a fost un mare dar. Au intrat în colportaj frați și surori care Îl cunosc pe Domnul din experiență. Am rămas uimit să văd integritate, devotament, fermitate, demnitate și libertate, indiferent de prețul plătit pentru a le păstra. Încurajarea pe care am primit-o în mod discret și responsabilizarea sau muștrarea făcute cu înțelepciune m-au întărit. Cred că membrii bisericii s-ar simți binecuvântați să colaboreze cu o astfel de echipă.

Cum arată colportajul acum

Am început relatarea experienței cu expresii de genul: „Nu erau condiții, ne lipsea experiența, semăna cu umila jertfă din vechime: doi credincioși sărmani și două turturele...”

Când privesc în urmă, mă gândesc la cuvântul profetului din vechime: „Căci cine disprețuiește ziua începuturilor slabe?” (Zaharia 4:10)

Timp de 18 ani, sub ochii noștri, această lucrare a crescut constant, înflorind și maturizându-se, semn că Dumnezeu a condus-o. Avem convingerea că și în viitor binecuvântarea o va însoți până când scopul Său cu ea va fi împlinit. Prin harul Lui, astăzi ne bucurăm de uși larg deschise în instituții: secții de poliție, prefecturi, primării, inspectorate școlare, sedii ale unor firme cu sute de angajați. Alte uși ni se deschid acum direct în „pepiniera” societății, spre clase de copii care beneficiază de programele desfășurate de asociația noastră.

Recent, am avut o experiență impresionantă într-o campanie desfășurată la Petroșani. Am pornit conștienți că vom lucra într-o zonă defavorizată, însă am descoperit adevărate comori, suflete care ne-au uimit prin interesul și deschiderea lor. Setea lor după cuvânt s-a concretizat în sacrificiile financiare și investirea în cărți spirituale și de sănătate. Într-una din școlile defavorizate, unde strictul necesar însemna un lux, am întâlnit o situație care ne-a

marcat. Unul dintre copii, încântat fiind de programul nostru, a luat acasă cartea lui Ben Carson, în speranța că părinții vor reuși să o cumpere. A doua zi însă, i-a înapoiat-o sfios unei colege colportoare: „Îmi pare rău, părinții mei nu au bani s-o cumpere.” Colportoarea a hotărât să i-o dăruiască. Surprins, băiatul i-a mărturisit: „Multumesc, dar nu e nevoie. Toată noaptea am citit și am terminat cartea. Deja am înțeles, mi-am luat mesajul de care aveam nevoie.”

Însă Dumnezeu nu S-a rezumat să deschidă uși doar în rândul celor din afara bisericii... Inimile tinerilor din bisericile noastre s-au deschis spre această lucrare. În ultimii ani, proiectul „Student Valdenz” adună laolaltă grupuri de tineri care își dedică vacanțele activității de colportaj. Unii aleg să pună deoparte pentru Dumnezeu un an întreg.

Simțim în mod evident binecuvântarea lui Dumnezeu. Ne bucurăm de colaborare și susținere din partea Uniunii, a editurii, a conferințelor, a pastorilor și a comunităților. Implicarea unor persoane care renunță la servicii importante pentru colportaj este o altă dovadă a dezvoltării acestei lucrări.

Toate acestea mă determină să vă dezvăluie convingerea mea: „DA, merită să faci colportaj!” ■

Avram Ardelean este prim-colporteur în Conferința Banat.

În sala tronului de sus

Promisiunea oferită învingătorilor din Laodiceea încheie secțiunea celor șapte biserici și deschide un alt capitol: „Celui ce va birui îi voi da să șadă cu Mine pe scaunul Meu de domnie, după cum și Eu am biruit și am șezut cu Tatăl Meu pe scaunul Lui de domnie” (Apocalipsa 3:21). Așezat în ordine cronologică, acest verset cuprinde următoarele etape: (1) Isus a biruit, (2) Tatăl a împărțit tronul cu Isus, (3) creștinul va birui și (4) Isus va împărți tronul cu creștinul. Acesta este, de fapt, un rezumat al secțiunii celor șapte peceti (Apocalipsa 4:1 – 8:1). Articolul de față se ocupă de Apocalipsa 4 și 5, care este o descriere a punctelor (1) și (2), cu accent pe cel de-al doilea. În cele două capitole există o concentrație aparte a folosirii termenului „tron” (de 12 ori), care nu a scăpat cercetătorilor. Este cel mai important element al viziunii și tot ce se întâmplă se raportează la scaunul de domnie.

Regele și garda de onoare

Identificarea directă a Celui ce stătea pe scaunul de domnie este evitată. Ultimele cuvinte din Apocalipsa 4:2 în limba română sunt „și pe scaunul acesta de domnie stătea Cineva”, ultimul

cuvânt fiind adăugat în traduceri moderne¹. Regele este descris în termeni generali, punându-se accentul pe strălucire și culori (iaspis, sardiu, smarald, curcubeu). Ni se spune cine este cu exactitate abia când ceilalți actori din scenă I Se adresează prin laude: este Dumnezeu, Creatorul tuturor lucrurilor (4:8,11). Se înțelege deci de unde descrierea vagă: pentru Ființa supremă nu prea ai elemente de comparație în lumea noastră, așa cum Ioan găsește pentru garda de onoare. Și-apoi, Dumnezeul Apocalipsei nu are reprezentare umană ca Zeus, Apollo sau Artemis din Asia Proconsulară.

În fața scaunului de domnie este Duhul Sfânt, înfățișat sub forma unui sfeșnic cu șapte brațe (Apocalipsa 4:5). În imediata vecinătate a tronului se găsesc patru făpturi vii (Apocalipsa 4:6-8), a căror descriere are mai multe puncte comune cu heruvimii lui Ezechiel (cap. 1) și câteva asemănări cu serafimii lui Isaia (cap. 6). Este clar că sunt ființe angelice. Cititorul nu ar trebui să concluzioneze că aceste ființe cerești sunt leu, vițel, om, vultur, căci textul folosește o serie de comparații („ca un ...”). Importanța acestor descrieri devine evidentă abia în Apocalipsa 6:1-8, când fiecare dintre cele patru făpturi vii coordonează chemarea unuia din cei patru călăreți. Misiunea celor patru călăreți se reflectă în aceste descrieri (despre acestea în articolul următor).

Tot în jurul tronului, dar cumva mai departe, se găsesc 24 de bătrâni care stau pe tot atâtea scaune de domnie (4:4). Cine sunt aceștia, este mai greu de răspuns. Există două opinii cu la fel de mulți susținători. Prima este aceea că sunt ființe umane², pe când, conform celei de-a doua, bătrânii sunt de fapt îngeri de un rang superior³. Există argumente și contraargumente și de-o parte, și de cealaltă. În aprecierea mea, balanța înclină totuși în favoarea identificării celor 24 de bătrâni cu ființe umane răscumpărate. Iată trei argumente: (1) cei 24 de bătrâni sunt îmbrăcați în veșminte albe, iar, în Apocalipsa, albul este îmbrăcămintea sfinților răscumpărați (3:4,5,18; 6:11; 7:9,13; 19:14); (2) coroanele pe care le posedă sunt un simbol al biruinței, asociat în

Apocalipsa cu sfinții (2:10; 3:11; cf. 6:2; 14:14), (3) iar poziția lor – pe scaune de domnie – denotă dreptul de a conduce (3:21; 5:10; 20:4,6; 22:5; 2 Timotei 2:12), privilegiu dat oamenilor, nu îngerilor. Funcția principală a celor 4 făpturi vii și a celor 24 de bătrâni este închinarea și adorarea Creatorului, la fel ca preoții de odinioară (5:8; cf. 1 Cronici 23:4-6; 24:7-18).

Criză și rezoluție în sala tronului

Ioan care, în spirit, se află prezent în sediul central al universului (4:1) este inițiatorul unui act inedit pentru sentimentele pozitive exprimate acolo în adorare și cântec. Apocalipsa 5:1-4 ne spune că Ioan a văzut în mâna dreaptă a Creatorului un sul pecetluit de șapte ori, pe care nu s-a găsit nimeni în cer, ce să mai zicem de pământ, care să fie vrednic să-l deschidă. Drept urmare, Ioan spune: „Am plâns mult.” Totuși, pe cât este de mare tensiunea acestui moment, pe atât este de glorioasă introducerea Celui care este vrednic – Leul/Mielul din seminția lui Iuda, nimeni altul decât Domnul Isus Hristos (5:6). Preluarea sulului pecetluit de către Isus nu doar că oprește lacrimile lui Ioan, dar dă și naștere unei explozii de laude care cuprinde în final întregul univers (5:9-14).

Potrivit unei declarații unice a lui Ellen White, acest sul reprezintă un document complet, o bibliotecă a istoriei umane, cu bune și rele, și a intervențiilor divine de-a lungul acestei istorii⁴. Preluarea aceluia sul de către Isus simbolizează încoronarea Sa ca rege (3:21; cf. 2 Împărați 11:12; 2 Cronici 23:11).

Pe de altă parte, tema răscumpărării, atât de clar prezentă în Apocalipsa 5 (v. 9-10), arată că atunci când Hristos, Mielul înjunghiat, primește cartea, înseamnă că primește dreptul de răscumpărare. Toate aceste elemente duc împreună la o concluzie necesară: fără Hristos, istoria umanității este o carte închisă, care nu poate fi nici citită, nici înțeleasă. Biserica este datoare să înțeleagă că datoria ei în lume este să ridice cât mai sus acest tablou. Luând sulul istoriei în mâna Sa, Mântuitorul omenirii își asumă fiecare pagină, fiind gata să răspundă întrebărilor, frământărilor și dilemelor credincioșilor, abia atunci fiind ștersă orice lacrimă din ochii lor (Apocalipsa 7:17). Timpul până când sulul atotcuprinzător va fi deschis, la încheierea tuturor lucrurilor, este un timp al credinței în Cel care ține toate în mâna Sa; (și) aici este răbdarea sfinților!

De la simbol la realitate este întotdeauna o distanță. Să sperăm că biserica lui Dumnezeu este în mâna Domnului Hristos nu doar în sens simbolic (în sulul pecetluit), ci în realitate. Cum altfel și-ar putea îndeplini menirea ei în istorie? Alecsandri își imagina cum la judecată neamul latin va fi întrebat de Dumnezeu ce a făcut pe-acest pământ. Depinde numai de noi dacă răspunsul ilustrului poet se va putea aplica bisericii: „O! Doamne, în lume cât am stat... Pe Tine Te-am reprezentat.” ■

¹ Textul grecesc este și mai obscur: lit. „și pe tron stând”.

² Simon J. Kistemaker and William Hendriksen, *Exposition of the Book of Revelation*, New Testament Commentary (Grand Rapids, Michigan: Baker Book House, 2001), 20:186.

³ Grant R. Osborne, *Revelation*, Baker Exegetical Commentary on the New Testament (Grand Rapids, Mich.: Baker Academic, 2002), 230.

⁴ „Acolo, în mâna Sa deschisă, stă cartea, desfășurarea istoriei providențelor lui Dumnezeu, istoria profetică a națiunilor și a bisericii. Acolo erau conținute declarațiile divine, autoritatea Sa, poruncile Sale, legile Sale, întregul sfat simbolic al Celui Veșnic și istoria tuturor puterilor conducătoare ale națiunilor. În limbaj simbolic, în acel sul era consemnată influența fiecărei națiuni, limbi și popor de la începutul istoriei pământului și până la sfârșitul ei.” (Ellen White, 9 MR 7.2).

Laurențiu Moț este profesor de Noul Testament la Institutul Teologic Adventist.

Roadele Duhului

Colorează numele roadelor Duhului Sfânt (Galateni 5:22,23) pe care le găsești în tabelul de mai jos. Apoi, citește la rând literele/cuvintele care au rămas necolorate și scrie-le pe liniile de mai jos!

A	D	R	A	G	O	S	T	E	A	L	U
I	B	U	C	U	R	I	A	S	Ă	P	A
C	E	A	F	I	E	B	U	N	Ă	T	A
T	E	A	S	L	A	V	A	C	R	E	D
I	N	C	I	O	Ș	I	A	Î	N	B	L
Â	N	D	E	T	E	A	V	E	C	I	I
V	E	C	I	L	O	R	!	A	M	I	N

Alina Chirileanu este director asistent în cadrul Departamentului Copii, Uniunea de Conferințe.

— — — — —

— — — — — ! — — — — —

Al vostru, în fericita noastră nădejde!

În loc de „la revedere”, „cu drag” sau „pe curând”, Uriah Smith, unul dintre pionierii adventiști, ne propune o altă formulă de încheiere a unei scrisori: „Al vostru, în fericita noastră nădejde...” Însă rădăcinile acestei adresați nu sunt deloc formale sau stereotipe.

Mai întâi, avem un text biblic – Tit 2:13 – al cărui context imediat ne vorbește despre două „aparitii” vitale pentru destinul oricărui creștin: harul lui Dumnezeu (v. 11) și a doua venire a Mântuitorului (v. 13). Între aceste coordonate cerești se deșiră EKG-ul care vizualizează sănătatea dorului de cer din inima noastră. Harul aduce mântuirea și ne instruește în trăirea zilnică, iar fericita noastră nădejde este steaua polară care ne absoarbe întreaga atenție. Un adventist este un suflet mântuit care privește neabătut spre norul pe care va veni „marele nostru Dumnezeu și Mântuitor, Isus Hristos”.

Ce frumos arată poza noastră! Dar chiar așa arătăm în realitate? Harul chiar ni s-a arătat? Și chiar am învățat cum să o rupem cu păcatul? Chiar privim doar spre cer după Domnul Isus sau, pur și simplu, tânjim mai sus? Un biet cuvânt, cum ar fi „alegeri”, pitit în vocabularul adventist, ar putea să ne împingă să alegem drept țintă altceva decât fericita noastră nădejde?

Uriah Smith își pune semnătura pe „fericita noastră nădejde” în împrejurări care ne spală cerul de norii seci și trecători ai patimilor firești. Era un timp când tuberculoza părea de neînfrânt, iar persoane apropiate lui Uriah Smith cad, rând pe rând, răpuse de acest dușman: Nathaniel White, fratele lui James White, 22 de ani (1853); Luman Masten, membru al echipei de publicații a lui James White, 25 de ani (1854); Anna White, sora lui James White, 26 de ani (1854); Annie Smith, sora lui Uriah Smith, 27 de ani (1855).

Într-o scrisoare de condoleanțe, Uriah Smith (1832-1903) spunea: „Când aura speranței zăbovește peste mormintele celor dragi, ea risipește ceața și ne dă mângâiere așa cum nimic altceva nu ne poate da... Suntem în valea umbrei morții, dar, dacă rămânem statornici în slujirea lui Dumnezeu, curând vom pași pe pământul celor vii.” Apoi semnează: „Al vostru, în fericita

noastră nădejde, Uriah Smith!” (Eugene Durand, *Yours in the Blessed Hope*, p. 35)

Din cimitir, printre lacrimi, atât viața aceasta, cât și cerul se văd altfel. Nu o dată ne-am trezit parafrazând vorbele lui Moise: „O, de am rămâne noi cu aceeași inimă” (cf. Deut. 5:29). Nu o dată am călcat pe drumul noduros, în urma unui sicriu inert, plângând, tăcând, rostind un cuvânt de alinare, predicând, rugându-ne sau intonând cântările speranței, pentru ca apoi să-i îmbrățișăm pe cei îndoliați, ca și cum am semna: „Al vostru, în fericita noastră nădejde!”

Trecând la odihnă, cei dragi nu dispar în lumea tăcerii, ci rămân prezenți în dorul reîntălnirii la revenirea Prințului vieții. Am putea să-i uităm sau să-i izgonim dintre noi, negustorind lumina Orionului pe niște scânteii efemere? „Deci, fiindcă toate aceste lucruri au să se strice, ce fel de oameni ar trebui să fiți voi, printr-o purtare sfântă și evlavioasă, așteptând și grăbind venirea zilei lui Dumnezeu...” (2 Petru 3:11,12).

Pana inspirată ne ajută să răspundem corect: „Realitățile veșnice trebuie păstrate mereu înaintea ochilor minții, iar atracțiile lumii vor apărea așa cum sunt – nefolositoare și deșarte. Ce ar trebui să facem cu deșertăciunile lumii, cu laudele, cu bogățiile, cu titlurile și plăcerile ei?

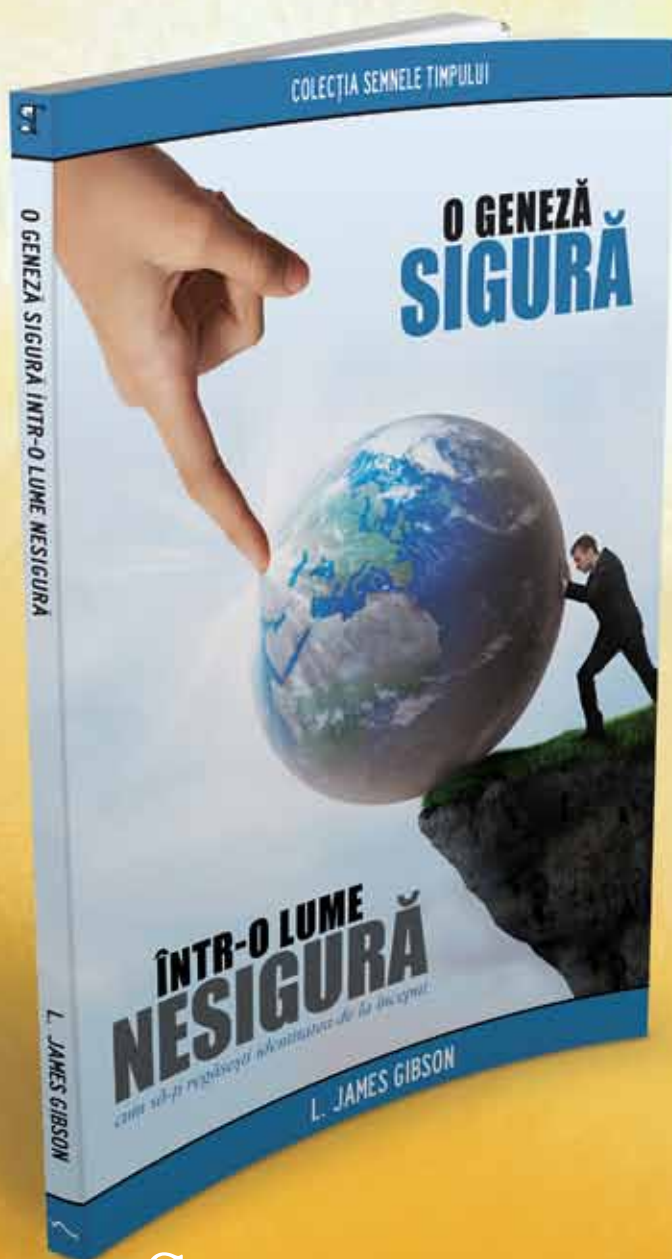
Noi suntem străini și călători și așteptăm, nădăjduim și ne rugăm pentru fericita noastră nădejde și arătarea marelui nostru Domn și Mântuitor, Isus Hristos. Când credem acest lucru și îl aducem în viața noastră de zi cu zi, cât de viguroasă va fi atunci acțiunea inspirată de convingerea și speranța aceasta, cât de fierbinte va fi iubirea unul față de altul, cât de atenți vom trăi în sfințenie înaintea lui Dumnezeu și, din respect pentru răsplătirea pregătită, cât de distinctă va fi linia de demarcație dintre noi și lume.” (Ms. 39, 1893).

Redeșteptarea și misiunea bat la ușa bisericii noastre. Cine-ar dori să audă „prea târziu”? De ce am mai amâna să deschidem ușa inimii pentru fericita noastră nădejde? ■

Teodor Huțanu este președintele Bisericii Adventiste de Ziua a Șaptea din România.

VREI SĂ ÎNȚELEGI MAI BINE STUDIILE BIBLICE?

CITEȘTE CARTEA LUI
JAMES GIBSON, AUTORUL
STUDIILOR BIBLICE
DIN ACEST TRIMESTRU

COMANDĂ

- la responsabilul cu literatura din comunitatea ta
- direct la Editura Viață și Sănătate (telefon 021 323 0020)
- pe www.viatasisanatate.ro

SEMNELE
timpului
Gândește mai departe

Primele trei capitole ale Genezei. Tot restul Bibliei își găsește sensul în contextul construit de aceste capitole.

Cu alte cuvinte, nu cunoaștem Biblia cu adevărat până nu înțelegem ce spun aceste capitole. Ele explică nu doar cum am ajuns la existență, ci și de ce.